

Arapu u Izraelu

Izrael zemlja Aparthejda – DA LI !!!

Autor teksta i izbor slika: Aron Albahari

Uvod

Ukupan broj stanovnika Izraela početkom 2013. godine iznosio je oko 8 miliona. Od tog broja oko 6 miliona su Jevreji (75 posto), oko 1.300.000 Arapi muslimani, 150.000 Arapi hrišćani, 140.000 Druzi, 60.000 Beduini, a 350.000 su "ostali" (hrišćani ne-Arapi, Čerkezi, Jermeni i drugi). Formalno pravno i zakonski svi su ravnopravni u svojim pravima i obavezama kao državljani Izraela, što se naravno odnosi i na Arape. Jedina obaveza koju Arapi nemaju, je služenje vojske, osim ukoliko to žele. Druzi, Beduini i Čerkezi, iako muslimani po veroispovesti, služe vojsku. Od 14. maja 1948. godine i formiranja (obnove) države Izrael, uz sve političke i druge konotacije koje su pratile ovaj period u odnosima Arapa i Jevreja-Izraelaca, broj arapskog stanovništva u Izraelu se povećao za više od 10 puta ili preko 1000 posto, sa oko 190.000 na oko 2 miliona.

Jedan od bitnih razloga i uslova za to bio je i ukupni standard i kvalitet života unutar samog izraelskog društva i države, nezavisno od ličnih afiniteta, političkih i drugih stavova i pogleda i doživljavanja svog života unutar tog, dominantno jevrejskog društva. Prosečno gledano Arapi Izraela, kao najveća nejevrejska populacija u zemlji, u odnosu na sve ostale Arape u 22 arapske muslimanske države sveta, imaju najduži životni vek (i muškarci i žene), najmanju smrtnost među novorođenom decom, najmanji procenat nepismenih i najveći broj visokoobrazovanih (i među muškarcima i ženama). Statistički, ovi pokazatelji su međunarodni normativi putem kojih se određuje kvalitet i standard ukupnog života stanovnika unutar jedne države.

Međutim, u poslednjih devet godina, tačnije od 2004. godine, od strane jedne grupe Arapa je pokrenuta međunarodna kampanja koja nosi naziv **„Palestinska kampanja za akademski i kulturni bojkot Izraela“** (PACBI). Ova kampanja je pokrenuta od strane grupe palestinskih intelektualaca u gradu Ramalah, na Zapadnoj obali, sa ciljem animiranja i pozivanja što većeg broja pojedinaca (pre svega iz intelektualnih i ekonomskih krugova), grupa i udruženja, institucija (univerziteta), strukovno-sindikalnih organizacija, poslovno-privrednih firmi, verskih predstavnika i lidera, političara i konačno i samih država iz celog sveta, na pre svega akademski (intelektualni) i kulturni bojkot Izraela. Ali promišljeno i mnogo šire - i na ekonomsko-poslovni, sportski, verski i konačno politički bojkot svih javnih izraelskih pojedinaca (pisaca, profesora, muzičara, sportista, stručnjaka iz raznih naučnih oblasti, glumaca, itd.) grupa i institucija (univerziteta, fakulteta, predstavnika poslovnih firmi, muzeja, biblioteka, pozorišta, muzičkih orkestara i filharmonija, folklornih grupa, itd), bilo zabranom ili bojkotom njihovog dolazanja u druge zemlje na seminare, susrete, kongrese, koncerte, predavanja, poslovne sajmove, itd., bilo odlazanjem u Izrael na iste takve susrete i događanja koja organizuju izraelski predstavnici i institucije.

Ideja i inicijativa za organizovanje ovakve kampanje potiče još iz 1922. godine, kada Arapska liga koja okuplja tadašnje arapske zemlje, pokreće i traži bojkot *„svakog jevrejskog posla u britanskoj mandatnoj teritoriji Palestini“*. Drugi talas ove i ovakve kampanje obnovljen je i 1945. godine, a pogotovu od 1948. godine i uspostave i obnove jevrejske države Izrael. Ovoga puta kroz slogan *„Arapska liga bojkotuje Izrael“* ideja bojkota se proširila na

celu međunarodnu zajednicu i sve pojedince, ustanove, institucije i firme, koje su imale bilo kakav kontakt sa Izraelom. Ustvari ideja celog bojkota je bio bojkot i protivljenje samoj ideji na pravo postojanja jevrejske države Izrael. Vrhunac ove ideje (koja je upravo sama po sebi bila zasnovana na rasističkoj i nacionalističkoj osnovi), bila je i još uvijek jeste, i zabrana ulaska državljanima Izraela, odnosno imaoima izraelskog pasoša, u 16 islamskih zemalja^{1*}, ali i ne samo to već takva zabrana i svakom onom ko nije Jevrej, ali je u pasošu imao izraelsku vizu ili pečat iz koga se videlo da je nekad bio u Izraelu. Bila je formirana čak i „Centralna kancelarija za bojkot“ sa sedištem u Damasku (Sirija) koja je imala zadatak da „prati provođenje ovih odluka i predlaže mere protiv onih međunarodnih subjekata koji su prekršili ove odredbe“. Nastranu što ta kancelarija od 1992. do 2002. nije imala ni jedan jedini sastanak, zbog nemanja kvoruma! Nije poznat ukupni efekat ovog bojkota, osim zabrane ulaska u pomenute zemlje, ali je apsurdnost cele ideje predstavljala, na primer zabrana gostovanja u islamskim zemljama poznate i popularne pop grupe sedamdesetih i osamdesetih godina, „Boni M“, zato što su u svom repertoaru imali i pesmu „Dok sedimo na reci Babilon“, u kojoj se govori o biblijskom motivu (Psalm; 137:1), gde Jevreji koji u zarobljeništvu u Vavilonu „sedeći pored reke Babilon, plaču misleći na povratak u Cion (Jerusalem, Izrael)“. Svakako tu je bila i jeste i zabrana prodaje poznate dečije igracke – lutke „Barbi“ (Barbika), čiji je inspirator i kreator lika bila jevrejska devojčica iz Amerike, posle i poslovna žena, Rut Handler.

Posebnim poenom ili „političkim uspehom ove kampanje“ može se smatrati donošenje finalne deklaracije nevladinog Foruma „Svetske konferencije protiv rasizma, rasne diskriminacije, ksenofobije i netolerancije“ održanog pod patronatom Ujedinjenih nacija u Durbanu, u Južnoj Africi, 2001. godine. Tada je donešen proglas-deklaracija kojom se, od svih drugih dešavanja u celom svetu, osuđuje jedino Izrael zbog „stanja rasizma i aparthejda u njemu“, i poziva međunarodna zajednica na prekidanje „svih diplomatskih, ekonomskih, socijalnih, humanitarni, vojnih i svih drugih kontakata svih zemalja sveta sa Izraelom“. Unapred izmanipulisanu atmosferu koja je pratila celi tok ovog foruma ponajbolje je opisala sama predsedavajuća ovoga Foruma i tadašnja predsednica Vrhovne komisije za ljudska prava UN-a, Irkinja Meri Robinson, rekavši da je celi Forum odisao „prisutnošću strašnog antisemitizma“.

Na krilima ovih „poena i akcija“ pokrenuta je dakle i nova runda, treći talas poziva na bojkot Izraela, iskazan u „Palestinskoj kampanji za akademski i kulturni bojkot Izraela“ (PACBI). Prema stavu njegovih inicijatora, ova kampanja je pokrenuta radi „izraelskog kolonijalnog ugnjetavanja palestinskog naroda“ što stvara potrebu formalnog proklamovanja sledećih ciljeva ove kampanje:

- Da se „natera“ Izrael da prihvati odgovornost za „više talasa proterivanja Arapa i oduzimanja njihovih dobara, što je stvorilo problem palestinskih izbeglica, i obavezivanje Izraela da prihvati njihova neotuđiva prava, propisana i zaštićena međunarodnim pravom“;

^{1*} Alžir, Bangladeš, Bruneji, Džibuti, Iran, Kuvajt, Liban, Libija, Malezija, Pakistan, Saudijska Arabija, Sudan, Somalija, Sirija, Ujedinjeni Arapski Emirati, Jemen.

- Da se „natera“ Izrael da odustane od „okupacije i naseljavanja okupiranih teritorija Zapadne obale (uključujući i Istočni Jerusalem) i pojasa Gaze, što je u suprotnosti sa rezolucijama Ujedinjenih nacija“;
- Da se „natera“ Izrael da odustane od „ustaljenog sistema rasne diskriminacije i segregacije protiv palestinskih državljana Izraela, a koji podseća na nekadašnji aparthejd sistem u Južnoj Africi, u formi sadašnjeg izraelskog aparthejda“;
- Pristalice ove kampanje („Palestinska kampanja za akademski i kulturni bojkot Izraela“) veruju da će bojkot izraelskih akademskih i kulturnih institucija doprineti ukidanju „izraelske okupacije, naseljavanja i sistema aparthejda“.

Inicijatori ove kampanje svoju veru u njen uspeh polažu u međunarodnu „zasićenost“ trajanjem ovog političkog i vojnog žarišta Bliskog istoka, usled dugogodišnjeg nerešavanja ove krize, i posebno pitanja položaja i statusa palestinskih izbeglica. Dalje, njeni inicijatori veruju da postojanje velikog broja islamskih zemalja - 57, i milijarde i po pripadnika islamske veroispovesti širom sveta, omogućava im jak uticaj i na same zemlje (van ovih 57 islamskih zemalja) u kojima žive veće muslimanske populacije, a dodatno i u samim Ujedinjenim nacijama, da se provede ovaj bojkot Izraela.

Takva jedna slična inicijativa je jednom već bila i prošla na širem međunarodnom planu, kada se sličnom kampanjom i „mašinerijom glasanja“ uspelo da Ujedinjene Nacije 10. novembra 1975. godine, donesu rezoluciju broj 3379, kojom se **Cionizam**, kao nacionalni i legalni pokret Jevreja (kao i svih drugih naroda sveta) da imaju svoju samostalnu i suverenu domovinu (otadžbinu) i državu, i pravo Jevreja da žive u toj državi, proglasi „oblikom rasizma i rasističke diskriminacije“, i okarakteriše kao „sistem koji podstiče aparthejd i rasizam“. Trebalo je vremena da šira međunarodna zajednica shvati apsurdnost pomenute rezolucije i manipulaciju kojom je ona „mašinerijom glasanja“ izglasana, te da istu Ujedinjene nacije i ukinu 1991. godine, više nego jasnim shvatanjem da je pomenuta kvalifikacija suprotna priznatim principima i pravima koja su data svim drugim narodima, da imaju svoju domovinu i državu.

Zato se ponovo aktivira slična kampanja, pa se PACBI 2005. godine, u Velikoj Britaniji blisko povezuje sa „Britanskim komitetom za podršku Palestinskim univerzitetima“, koji lobiraju za njihovu kampanju kod britanske „Asocijacije univerzitetskih profesora“, sa ciljem da prihvate „akademski bojkot izraelskih univerziteta“.

Ideja i motiv tvoraca, zagovornika i nosilaca kampanje PACBI vrlo brzo se proširila i na mnogo širi krug poziva i zahteva, pre svega ukupnog bojkota i sankcija protiv Izraela, pa su se nosioci ideje PACBI vremenom povezali i sa određenim brojem srodnih, uglavnom nevladinih organizacija (NVO) kao što su: palestinska NVO „Bojkot, Izbegavanje i Sankcije“ – nastao 2005. godine, kanadska organizacija „Nedelja Aparthejda Izraela“ formirana u Torontu 2005. godine, „Američki nacionalni bliskoistočni prezbeterijanski forum“ koji se priključio kampanji 2011. godine, i još neke druge organizacije.

Poslednjih osam-devet godina pomenuta kampanja se širila i sa nekih desetak događanja i preduzetih akcija u celom svetu, 2012. godine uspela da

broj protestnih akcija, pre svega na univerzitetima širom sveta, održi u 60-70 gradova u svetu. 2012. godina se može smatrati najuspešnijom jer su uspeli zvanično za svoju kampanju privući desetine univerzitetskih i drugih strukovnih organizacija, te odvratiti značajan broj pojedinaca iz raznih profesija i branši da gostuju u Izraelu, ili da učestvuju na nekom skupu u svetu gde su ili suorganizatori institucije, konzulati ili ambasade Izraela, ili na njima učestvuju predstavnici iz Izraela.

Ovde ćemo pobrojati sve one u 2012. godini koji su dali podršku ovoj kampanji ili neposredno učestvovali u njoj (otkazivanjem svojih nastupa):

- Petočlana delegacija profesora sa 5 američkih Univerziteta pozvali na bojkot Izraela,
- Francuski filozof Žak Ransije, otkazao je svoje predavanja na Univerzitetu Tel Aviv,
- Nacionalna Unija studenata Velike Britanije pozvala na „bojkot onih izraelskih institucija koje su povezane sa kršenjem ljudskih prava“,
- Američka grupa performansera na udaraljka „Tune-Yard“ je otkazla svoj nastup u Tel Avivu,
- Američka džez pevačica Kasandra Vilson otkazuje svoj nastup u Izraelu,
- Studentska unije Univerziteta Regina u Kanadi se priključila podršci bojkota,
- Grupa studenata Univerziteta u Pensilvaniji, SAD, organizovala je konferenciju i ugostila palestinsku NVO „Bojkot, Izbegavanje i Sankcije“ sa serijom predavanja, na koja je pozvala stotine aktivista iz cele Amerike,
- Američka rok pevačica Ket Pover otkazuje svoj nastup u Izraelu,
- Njujorški alternativni rok sastav „The Pains of Being Pure at Heart“ otkazuje nastup u Izraelu,
- Desetak poznatih umetnika iz Velike Britanije, među kojima i dobitnica Oskara, Emija i Goldn Glouba - Ema Tompson, potpisuju peticiju kojom od organizatora „Šekspirovog pozorišnog festivala“ traže da ne dozvoli nastup jednom od najpoznatijih i najcenjenijih izraelskih pozorišta - „Habima“ iz Tel Aviva,
- Studenti diplomci Čarlton univerziteta u Kanadi zatražili bojkot firmi „koje su umešane u izraelsku okupaciju“,
- Komisija LGBT (lezbejke, gejevi, biseksualne i transrodne osobe) grada Sijetla u SAD-u, otkazali su „Pinkwashing“ manifestaciju jer je ista bila sponzorisana od konzulata Izraela u Sijetlu,
- Organizatori gej Parade u Madridu, u Španiji, otkazali su dolazak predstavnika Izraela na ovaj skup, iako je Izrael **jedina zemlja na Bliskom istoku** u kojoj se zakonom ne osporavaju prava ove populacije

Učesnici „Gej Parade“ u Tel Avivu, 2004. godine. Izrael je jedina zemlja na Bliskom istoku gde je dozvoljeno javno ispoljavati svoju seksualnu orijentaciju (slika levo)

- Belgijskoj pevačici Lari Fabijan je otkazana muzička turneja u Libanu zbog njenog učešća u Francuskoj na proslavi 60 godina od osnivanja Izraela,

- Univerzitet u Amanu, Jordan, otkazao učešće izraelskih predavača,
- Na 18-toj konferenciji latinoameričkih omladinaca u SAD-u, doneta je odluka da se podrži kampanja palestinske NVO „*Bojkot, Izbegavanje i Sankcije*“,
- Aktivisti kampanje palestinske NVO „*Bojkot, Izbegavanje i Sankcije*“, uspevaju otkazati održavanje međunarodnog Mediteranskog festivala trbušnog plesa, koji se trebao održati u gradu Marakeš, u Maroku. To iz razloga jer je producent ovog festivala izraelska plesačica trbušnog plesa Simon Gusman, koja i predstavlja izraelsku školu trbušnog plesa,
- Grupa irske tradicionalne muzike „*Derviš*“ otkazuje svoj nastup u Izraelu,
- Huzama Habaib, palestinska spisateljica, uspela je da u Centru za Bliskoistočne studije, Univerziteta u Ostinu, Teksas, da otkaže promociju knjige „*Kratke priče žena sa Bliskog istoka*“, jer je uspela animirati 13 od 29 autorki ove knjige, da povuku svoje književne priloge jer je projekat, prema njihovom mišljenju „*pokušavao da uravnoteži težine priča, Arapkinja i Palestinki sa jedne strane i Izraelki sa druge strane*“!!! (očito je nametanje inicijatora bojkota i onih koji ih podržavaju, da sva događanja prikazuju samo u crno-beljoj slici, u kojoj su, naravno, „bele“ samo arapske i palestinske sudbine i priče, a uvijek i samo „crne“ one koje dolaze od izraelske strane!!!)
- Indijski pisac Vikas Svarup, autor romana po kojem je napisan scenario za poznati američko-indijski film „*Slumdog Millionaire*“ („*Milioner sa ulice*“), otkazao je svoje učešće na međunarodnom festivalu pisaca u Jerusalemu, posle poziva predstavnika kampanje PACBI i „*Bojkot, Izbegavanje i Sankcije*“,
- Američki profesor Katarina Frank, direktor Centra za ravnopravnost i prava polova (seksualnu ravnopravnost) Kolumbia Univerziteta, otkazala je svoje učešće na konferenciji koju je organizovala izraelska vlada,
- Pisac Elis Volker odbila je da se objavi i izraelsko izdanje njene najpoznatije knjige „*Boja purpura*“, po kojoj je napisan i scenario za poznati istoimeni film,
- Svetski poznati indijski perkusionista Zakir Husein, otkazao je svoje nastupe u Izraelu, posle poziva koji mu je uputio indijski ogranak kampanje „*za akademski i kulturni bojkot Izraela*“,
- Studentski senat Državnog univerziteta u Arizoni, SAD, jednoglasno je doneo odluku o tome „*da Univerzitet prekine svaki kontakt sa onim kompanijama koje posluju sa Izraelskim odbrambenim snagama*“. Konkretno su navedene sledeće firme *Alliant Tech Systems, Boeing, Caterpillar, Motorola, United Technologies, Petrochina, China National Petroleum Company, Sinopec, Oil and Natural Gas Company i Alstom*,
- Rege muzičar sa Jamajke Sizla Kalonji, otkazao je svoj nastup u Izraelu, kao izraz nezadovoljstva što je američki predsednik Barak Obama dodelio „*Predsedničku medalju za slobodu*“ izraelskom predsedniku Šimonu Perezu,
- Holivudske zvezde, glumci Brus Vilis i Žan Klod van Dame, otkazali su svoju posetu Tel Avivu gde su trebali prisustvovati premjeri svoga filma „*Expendables*“,
- Nino Katamadze, gruzijska džez pevačica, otkazala je svoju turneju od 5 koncerata u Izraelu, po pozivu izraelske grupe „*Bojkot iznutra*“, koju čine

- izraelski Arapi/Palestinci i Jevreji, a koja podržava kampanju „Bojkot, Izbegavanje i Sankcije“,
- Palestinska plesna grupa „Juthor“ otkazala je svoje učešće na međunarodnom Festivalu folklornih susreta u Friburgu, u Švajcarskoj, zbog namere organizatora da na pozornici nastupe zajedno sa izraelskom grupom „Šalom Izrael“ („Mir Izraelu ili Mir u Izraelu“),
 - Švedska rok grupa „Kardigans“ otkazala je svoj koncert u Tel Avivu,
 - Američko-jevrejski muzičar Leni Kravic otkazao je svoj koncert u Tel Avivu,
 - Filmadžije iz Libana povukle su se sa filmske radionice koju su, na seminaru u Jordanu, vodili Izraelci,
 - Indijski ogranak kampanje „za akademski i kulturni bojkot Izraela“ pokrenuo je kampanju da se poništi istraživački sporazum potpisan između Indijske univerzitetske komisije za grantove i Izraelske fondacije za nauku,
 - Savet studenata Vitvatersrand univerziteta u Južnoj Africi, pokrenulo je inicijativu bojkota izraelskih institucija,
 - Indijski ogranak kampanje „za akademski i kulturni bojkot Izraela“ vodio je žestoku kampanju protiv učešća predstavnika 3 Univerziteta iz Izraela na Indo-Globalnom edukativnom samitu u Hajderabadu, u Indiji,
 - Studentska asocijacija Univerziteta u Kaliforniji, koja predstavlja stotine hiljada studenata u Kaliforniji, izglasala je rezoluciju sa svih 12 glasova prisutnih od ukupno 14 delegata, da se osudi rezolucija broj 35 Državne skupštine Kalifornije, koja je inicijativu Palestinaca za bojkot izraelskih pojednaca i ustanova proglasila antisemitizmom,
 - Odbacujući normalizaciju odnosa sa Izraelom, dvadeset palestinskih filmskih reditelja odbija sudelovanje u snimanju filma o 24 časa života u Jerusalemu, koji je trebao da bude nemačko-izraelsko-palestinski filmski projekat, jer je isti bio delmično finansiran i od strane Izraelaca,
 - Piter Bruk, direktor i reditelj Britanskog teatra otkazuje učešće na Izraelskom festivalu igre koji organizuje Kameri teatar, jer je pomenuto pozorište davalo predstave i u gradu Arijel, jevrejskom naselju na Zapadnoj obali,
 - Libanska grupa „Mašru Leila“, otkazala je sviranje kao predgrupa, na koncertu poznate grupe „Red hot čili pepers“ zbog njihovog odbijanja da otkažu koncert u Izraelu,
 - Turska alternativna grupa „Baba Zula“ otkazala je svoj koncert u Izraelu,
 - Četiri od 5 zvaničnika UNESK-a izašlo je sa konferencije koju je UNESKO priredio u Univerzitetu Konektikatu, SAD, u čast izraelskog predsednika Šimona Pereza,
 - Pet palestinskih, sirijskih i libanskih učesnika napustilo je učešće na Salem Orijentalnom kulturnom festivalu u Austriji, zbog sponzorstva festivala i od strane izraelske ambasade,
 - Politički hiphop duo Rebel Dijaz iz Njujorka, SAD, iračko-kanadski hiphoper „Narcisis“ i egipatska umetnička grupa iz Kaira „Mosirin“, otkazali su svoje učešće na manifestaciji „Kreativni tajm samit“, zbog učešća partnera iz Izraela u ovoj manifestaciji,
 - Takođe, aktivisti PACBI-ja su pokrenuli kampanju davanja uputstava studentima kako zaobići moguće učestvovanje u projektu „Izraelski studijski program“, koji se primenjuje na brojnim univerzitetima u svetu,
 - Elektro-muzičar i DJ Karl Kreig iz Detroita, SAD, otkazao je svoje učešće

- na performansu u Tel Avivu,
- najmanje 10 međunarodnih umetnika otkazalo je u poslednjem času svoje učešće na Izraelskom Drama festivalu u Tel Avivu (*Kameri teatar*),
- Deset mladih harfista otkazalo je svoje učešće na Međunarodnom takmičenju harfista, ostavljajući 22 neizraelska učesnika na ovom takmičenju. Učešće su otkazali i poznati harfisti Japanac Naoko Jošino i Švajcarac Park Stiknej,
- Južnoafrički džez muzičar i producent Ismail Pops Muhamed, otkazao je učešće na Svetskom muzičkom festivalu u Kejp Taunu, u Južnoj Africi, zbog sponzorstva ovog festivala od strane izraelske ambasade,
- Posle nešto više od godinu dana od kada je kažnjena grupa od 11 studenata Kalifornijskog Univerziteta Irvin, koji su ometali predavanje izraelskog ambasadora u SAD-u, Majkla Orena, Veće studenata tog univerziteta jednoglasno je donelo neobavezujuću odluku (16:0) da se pozove na bojkot svih firmi koje posluju sa Izraelom, posebno apostrofirajući: *Caterpillar, Cement Roadstones Holding, Cemex, General Electric, Hewlett-Packard, Raytheon, Sodastream, i L-3 Communications*,
- *Asocijacija Američkih studenata* na svojoj godišnjoj konferenciji, uz potpis 150 studenata traži podršku za bojkot Izraela,
- Poznati američki muzičar Stivi Vonder, posle prijema mnogo pisama i poziva Južnoafričkog kardinala Dezmonda Tutua, Rodžera Votersa i drugih vodećih javnih ličnosti Afro-američke zajednice, povlači se iz kampanje za prikupljanje sredstava za IDF (Izraelske odbrambene snage),
- Ros Deli, svetski poznati svirač na lutnji, otkazuje svoje učešće na festivalu muzičara na lutnji,
- Asocijacija studenata diplomaca Jork univerziteta u Kanadi, odobrila kampanju „*Bojkot, Izbegavanje i Sankcije*“,
- Unija učitelja Irske (Koledž u Dablinu), takođe odobrila kampanju „*Bojkot, Izbegavanje i Sankcije*“,
- Rodžer Voters, muzičar i osnivač popularne grupe *Pink Floyd*, u svom obraćanju u Ujedinjenim nacijama u ime Raselovog suda za Palestinu ponovio svoju podršku kampanji „*Bojkot, Izbegavanje i Sankcije*“,
- Perkusionistička grupa iz Londona „*Portiko Kvartet*“ otkazali svoj performans u Izraelu,
- Andreas Oberg, švedski gitarista, otkazao svoj koncert u Tel Avivu,
- Palestinski komitet Univerziteta u Oslu, Norveška, uspio je podstaći upravu Univerziteta da najavi da će do jula 2013. otkazati svoj ugovor sa privatnom firmom G4S koja vrši obezbeđenje svih kampova i zgrada Univerziteta, zato jer ova firma ima poslovnu saradnju sa zatvorima u Izraelu,
- Unija studenata diplomaca Univerziteta u Torontu, podržala je kampanju „*Bojkot, Izbegavanje i Sankcije*“ protiv Izraela.

Ipak, i uprkos ovome bojkotu, brojne su i mnoge poznate ličnosti, pojedinci i muzičke grupe koji nisu hteli da se priključe i podrže ovu i ovakvu kampanju protiv Izraela, pa su poslednjih godina održali svoje nastupe i koncerte u Izraelu. Među njima su i pisci Umberto Eko i Jan Mek Even, filmski režiseri Joel i Ejtan Koen, muzičari Elton Džon, Madona, Lejdi Gaga, Rijana, Džastin Biber, Pol Mekartni, Leonard Koen, Zigi Marlej, ili muzičke grupe Metalika, Editors, Placebo, LCD Saundsistem, MGMT, irska plesna grupa

Riverdens, i neka druga manje poznata imena umetnika i grupa.

Ali oni koji jesu podržali i priključili se ovom bojkotu, kao moto za njegovo pokretanje ili podršku bojkotu vide u borbi protiv navodnog „izraelskog Aparthejda“. Politička okolnost dugogodišnjeg neresavanja arapsko-izraelskog konflikta, dobrim delom i kao rezultat maksimalističkih i netolerantnih zahteva i na palestinskoj i arapskoj strani, se potpuno zanemaruje. Više je nego jasno i očito da je kampanja pre svega ciljana protiv same ideje postojanja Izraela kao države, a pogotovu kao jevrejske države. Činjenica i okolnost da se i pored postojanja 22 arapske države i 57 islamskih zemalja, to pravo Jevrejima na svoju državu u svojoj domovinu potpuno odbacuje ili bar zanemaruje, ne uzima se kao povod za istovetnu ili sličnu akciju protiv protagonista tih i takvih maksimalističkih, rasističkih i nacionalističkih stavova unutar, pre svega arapskog korpusa.

Nesumnjivi rezultati ove akcije i kampanje su i odlična organizovanost njenih inicijatora i povezanost sa prirodno brojnim sunarodnjacima koji sada čine respektibilan broj stanovnika i državljana mnogih evropskih, severnoameričkih (SAD, Kanada) i južnoameričkih zemalja, kao i Novog kontinenta – Australije.

Kampanja se pre svega bazira na osetljivosti evropskih i američkih demokratskih poimanja prava i pravde i automatskog svrstavanja na stranu formalno „slabijeg u sukobu“. Zanemaruje se, skoro potpuno, da brojni pokretači ovih akcija dolaze iz arapskih i islamskih zemalja, gde su, u najmanju ruku, mnogo ograničenija prava samih njihovih stanovnika, i to u elementarnim građanskim i ljudskim pravima. Na primer kada je reč o **ženama** (nemanje prava političkog glasa, zabrana bavljenja određenim poslovima ili aktivnostima, npr. sportom, zabrana školovanja ženske dece, obaveza odvojenosti muškaraca i žena na poslu, ulici, sportskim gledalištima, zakonom regulisano odsustvo prava žena prilikom razvoda braka, nasilna, bolna i nehumana prinuda žena na polno obrezivanje, nemogućnost samostalnog izbora bračnog druga, zakonom podržana praksa prodaje i venčavanja ženske dece u dobi mlađoj od 14 godina, itd.); surovi i nehumani **načini kažnjavanja** za određene prestupe (npr. odsecanje glave, ruku, nogu, kamenovanje, vešanje, itd.); **zabrana učestvovanja u političkom životu** – birati i biti biran – pripadnicima manjina čak i iste vere (šiti-suniti, Kurdi, Berberi, Druzi), a pogotovu pripadnicima drugih manjinskih naroda nemuslimanske vere – Koptima, Jermenima, Jevrejima, Afrikancima, itd; **negiranje prava seksualnim manjinskim grupama** (homoseksualcima, lezbejkama, travestitima,...) u nekim zemljama čak i javnim vešanjem ili kamenovanjem istih; zakonska **zabrana korišćenja maternjeg jezika** pripadnicima manjina (Berberi, Jermeni,...), itd.

A sada da se vratimo na osnovni moto poziva na kampanju, a to je „**da je Izrael zemlja Aparthejda**“. Leksikonska definicija pojma *Apartehejda* kaže da je to: „*političko-društvena doktrina koja putem zakona reguliše političko, socijalno, obrazovno, kulturno, privredno, sportsko, zdravstveno, versko i prostorno odvajanje pripadnika različitih rasa, nacija ili vera, a to stanje se u društvu postiže zakonom propisanim i regulisanim odvojenim razvojem u svim navedenim oblastima.*“

Prva stepenica u izgradnji te odvojenosti kroz društveni sistem koji bi bio baziran na osnovama aparthejda bila bi i jezička segregacija, odnosno neravnopravni status jezika pripadnika manjine. U slučaju Izraela to međutim nije tako, već se i jezik manjine – Arapa, arapski, ravnopravno nalazi u upotrebi na svim nivoima javnog života.

Slikom predstavljamo više primera javne, zakonom regulisane upotrebe arapskog jezika.

Nazivi ulica, kvartova i drugih javnih mesta i na arapskom jeziku

Natpisi na svim saobraćajnicama i putevima i na arapskom jeziku

Natpisi na turističkim putokazima i na arapskom jeziku

Natpisi na papirnim i kovanim novčanicama i na arapskom jeziku

מוזיאון ישראל, ירושלים
the israel museum, jerusalem
متحف إسرائيل، اورشليم القدس

שטח חסינות הכנסת
Area Under Knesset Jurisdiction
منطقة حصانة الكنيست

Natpisi na javnim ustanovama (Izrelski muzej i Kneset – izraelski parlament) i na arapskom jeziku

Možda najupečatljivija apsurdnost u kampanji plasiranja i prikazivanja Izraela kao "zemlje Aparthejda" se ogleda u činjenici i objašnjenju ko je jedan od glavnih inicijatora i nosilaca te "Palestinske kampanje za akademski i kulturni bojkot Izraela" (PACBI).

Reč je o **OMARU BARGUTIJU**, Arapinu (ne Palestincu) rođenom 1964. godine u Kataru, arapskoj zalivskoj zemlji, koji posle odrasta u Egiptu, a kao punoljetan mladić doseljava u grad Ramalah, na Zapadnoj obali, u vreme kada je taj grad pod upravom izraelske okupacione administracije.

Zajedno sa američkom državljankom (majka amerikanka, otac Afganistanac), novinarkom i nastavnicom Lizom Taraki, koja se doselila i udala za Palestinca sa Zapadne obale, takođe u Ramalahu, Barguti je u aprilu 2004. godine pokrenuo pomenutu "Palestinsku kampanju za akademski i kulturni bojkot Izraela".

Ono što čini apsurdnost njegovog učestvovanja u pokretanju te kampanje sa karakterisanjem Izraela kao "zemlje Aparthejda", je činjenica i okolnost da se on, kao stranac u Izraelu (nema izraelsko državljanstvo), i Arapin iz zemlje koja nema diplomatske odnose sa državom Izrael, upisao na Univerzitetu u Tel Avivu, na magistarske studije na Filozofskom fakultetu, priključivši se tako većem broju Arapa (Palestinaca) iz Izraela, koji takođe studiraju, magistriraju i doktoriraju na pomenutom Univerzitetu. Naravno, on kao stranac ima obavezu plaćanja tog studiranja, što je praksa svih univerziteta u svetu za strane državljane. Na pitanja novinara da dâ izjavu povodom svog upisa na magisterij na Univerzitetu u Izraelu, on kratko kaže: "Moje studije na Univerzitetu u Tel Avivu su moja lična stvar i nemam potrebu za davanje bilo kakvog komentara".

Po njegovom iniciranju pokretanja akademskog, kulturnog i svakog drugog bojkota Izraela, grupa studenata sa pomenutog fakulteta je podnela peticiju za njegovo isključenje sa studija, ali je Savet direktora ovog izraelskog Univerziteta odbio da ga isključi sa fakulteta. **Aparthejd !?!**

U odgovoru na brojne Bargutijeve kritike na račun Izraela, palestinski pisac, kritičar i diplomirani filozof Samir El-Jusef, koji sada živi u Londonu (Engleska), kaže: "Bargutijeve izjave da se istinski mir treba zasnivati na pravdi, podrazumeva da samo Izrael mora biti kažnjen i kažnjava, bačen na kolena, pre nego se Palestincima (od strane drugih Palestinaca, o.a.) dozvoli da se čak samo i pozdrave sa Izraelcima na ulici".

Potvrda El-Jusefovih reči možda se ponajbolje može videti u prilogu sa sledećeg linka: <http://www.timesofisrael.com/palestinian-principal-in-hot-water-over-israeli-beach-party/>, u kojem se govori o odluci Palestinskog ministarstva obrazovanja da otpusti sa posla palestinskog upravnika škole Muhameda Abu Samra, sa Zapadne obale, samo zato jer je prilikom posete đaka ove škole plaži u Jafi (u Izraelu), on "dopustio" da se grupa njegovih učenika-učenica priključi izraelskim tinejdžerima u zabavi na plaži.

Sve u svemu, postavlja se logično pitanje da, ako je Izrael "zemlja Aparthejda", kako je Omar Barguti, kao Arapin, mogao steći pravo da magistrira na izraelskoj visokoškolskoj ustanovi, ako se, a prema njegovim izjavama i stavovima, u Izraelu prema Arapima "primenjuju rasističke aparthejske mere".

Sledêćim nizom prikaza kratkih biografija "onih" koji nisu Jevreji, ali jesu državljani Izraela, i njihovih ličnih, obrazovnih i profesionalnih uspeha i pozicija koje su ostvarili u izraelskom društvu, dajemo sliku onog "drugog Izraela", često mnogima u svetu nepoznatu, a mnogo drugačiju od onoga u šta hoće da nas ubede promoteri „Palestinske kampanje za akademski i kulturni bojkot Izraela“ i „Nedelje Aparthejda Izraela“.

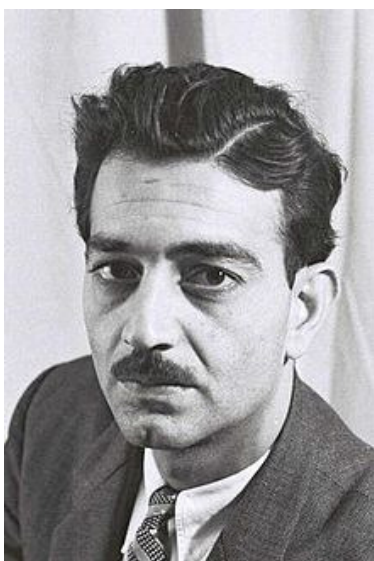
Istaknuti Arapi Palestinci, Druzi, Beduini – muslimani i hrišćani - državljani Izraela

ŠEIF EL-DIN EL-ZUBI

Arap, rođen u Nazaretu 1913. godine. Već 1949. godine, godinu dana od proglašenja države Izrael, postaje član izraelskog Kneseta (izraelske skupštine) i to kao član i predstavnik prve i tada jedine arapske partije u Izraelu^{2*}, stranke *Demokratska lista iz Nazareta*, stranke koja podržava i zagovara mogućnost zajedničkog života Arapa i Jevreja. 1951. godine ponovo biva biran u izraelsku skupštinu kao član arapske stranke *Demokratska lista izraelskih Arapa*. 1973. godine obavljao je i funkciju zamenika predsednika izraelskog Kneseta (skupštine). Takođe, 16 godina je bio gradonačelnik Nazareta, grada na severu Izraela, biran u više mandata. **Aparthejd !?!**

EMIL ŠUKRI HABIBI

Arap-hrišćanin, rođen u Haifi 1922. godine. Književnik i političar. Bio je osnivač *Izraelske komunističke partije* i osnivač i urednik komunističkog lista "*Al-Itihad*" (na arapskom "*Savez*"), izraelskih novina koje su bile pisane na arapskom jeziku. Takođe, bio je član izraelskog parlamenta u dva mandata, ukupno dvadeset godina. U anketi koja je obavljena 2005. godine uvršten je u "200 najpoznatijih Izraelaca". 1990. godine PLO (Palestinska oslobodilačka organizacija) mu dodeljuje literarnu nagradu "*Al-Kuds*", a 1992.g. dobiva i *Izraelsku nagradu* za arapsku književnost.

Njegova spremnost da primi ovu izraelsku nagradu donela mu je puno kritike od strane dela arapskih intelektualaca, na šta je on odgovorio: "*Dijalog kroz nagrade je bolji od dijaloga kamenjem i metcima. To je indirektno priznanje Arapima u Izraelu, kao narodu. Ovo je nagrada našoj (arapskoj, o.a.) kulturi, koja će pomoći arapskom narodu u borbi za potvrđivanje svojih korena u ovoj zemlji i dobivanje jednakih prava*". **Aparthejd !?!**

^{2*} Ovde je važno pomenuti da je, dakle, u Izraelu već od prve godine njegovog postojanja zakonom bila data, i još uvek jeste, mogućnost formiranja političke partije od strane pripadnika nacionalne manjine, u konkretnom slučaju arapske partije, dok ni dan danas, i posle stotinjak godina od postojanja prvih arapskih država, niti u jednoj od njih - 22 arapske države, zakonom nije data mogućnost formiranja političke partije od strane pripadnika neke nacionalne manjine (Berbera, Kopta, Druza, itd) iako oni broje milione ljudi, osim u slučaju Libana gde je to dozvoljeno Druzima i Iraka gde je to dozvoljeno Kurdima.

ABDEL RAHMAN ZUABI

Arap-musliman, rođen 1932. godine, u arapskom selu Sulam, na severu Izraela. Bio je prvi Arapin (Palestinac) koji je diplomirao pravo i ekonomiju na Univerzitetu u Tel Avivu. Sedam godina je bio sudija regionalnog državnog suda u Nazaretu, da bi 1999. godine bio **imenovan za prvog Palestinca, sudiju Vrhovnog suda Izraela**. Ovu funkciju je obavljao privremeno, devet meseci. **Aparthejd !?!**

SALIM DŽUBRAN

Arap (polu Libanac)-hrišćanin, rođen 1947. godine u Haifi. Maturu završio na bogoslovskom fakultetu franjevačkog reda "Sveta zemlja" u izraelskom gradu Akra, a diplomu pravnika stekao na *Hebrejskom univerzitetu* u Jerusalemu. Posle 12 godina privatne prakse postaje sudija na državnom izraelskom sudu u Haifi, a potom i sudija regionalnog državnog suda. 2003. godine **imenovan je** prvo za privremenog, a godinu dana kasnije i **za stalnog sudiju Vrhovnog suda izraela**, kao prvi Arapin na toj funkciji imenovan za stalno.

U svojoj sudačkoj karijeri na mestu Vrhovnog sudije Izraela, bio je i jedan od trojice sudija koji su sudili i proglasili krivim bivšeg predsednika Izraela, Mošu Kacava (po presudi za seksualno uznemiravanje i silovanje).

Kao profesor-predavač držao je časove na Pravnom fakultetu Univerziteta u Haifi. Bio je i guverner izraelskog Rotari kluba i predsednik "Zeltner fonda" za pravna istraživanja pod pokroviteljstvom Rotari Izraela i Univerziteta u Tel Avivu. **Aparthejd !?!**

ALI JAHDŽA

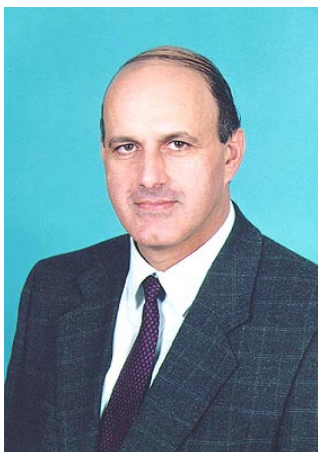
Arap-musliman, rođen 1947. godine u Kfar Kani, gradiću na severu Izraela. Diplomirao je 1970.g. istoriju i arapsku književnost na Hebrejskom univerzitetu u Jerusalemu. Prvo zaposlenje mu je bilo u Ministarstvu inostranih poslova Izraela (MIP), gde je ubrzo imenovan za koordinatora MIP-a za Specijalne projekte za Bliski istok i mirovni proces. Potom je imenovan za generalnog direktora učitelja arapskog jezika i kulture pri Jezičkom institutu Akiva (*Ulpan Akiva*) u Nataniji.

Kao profesor predavao je arapski jezik na Univerzitetu u Tel Avivu, na Izraelskom seniorskom policijskom koledžu i Kadetskom trening programu MIP-a. 1995. godine je imenovan za člana Upravnog odbora Izraelske radio difuzije, sa posebnim zaduženjem za arapski i radio programe.

1995. imenovan je i postavljen za izraelskog ambasadora u Finskoj, i tako postao prvi Arap Palestinac – musliman ambasador Izraela. Na toj poziciji ostaje 4 godine do 1999.g.

Od 2000. do 2006. godine obavljao je više odgovornih funkcija: Koordinatora i savetnika za specijalni program Odeljenja za bliskoistočni mirovni projekat, pa predsednika Upravnog odbora Arapskog instituta pri *Centralnom Galil koledžu*, član Upravnog odbora Fondacije *Hari Truman* i *Maks Štern* akademskog koledža.

2006. godine po drugi put je imenovan za ambasadora Izraela, ovaj put u Grčkoj. Aparthejd !?!

SALAH TARIF

Druz-musliman, rođen 1954. godine, u druzijskom selu Junlis, na severu Izraela. Kao punoljetan služio je u izraelskoj vojsci (IDF) kao padobranac i tenkista. Diplomirao je na Univerzitetu u Haifi, gde je obavljao i funkciju potpredsednika Saveza studenata. Po završetku studija postaje gradonačelnik rodnog mesta Junis, gde predsedava i odborom Druza i Čerkeza (etnička grupa-narod, poreklom iz Čerkezije iz Rusije, muslimanske vere). Od 1992. do 2006. godine bio je član izraelske skupštine – Kneseta.

2001. godine, tadašnji izraelski premijer Arijel Šaron imenuje ga i postavlja za **ministra** bez portfelja **u vladi Izraela**. Time je on postao prvi ne Jevrej imenovan za ministra u vladi države Izrael. **Aparthejd !?!**

NAVAF MAŠALHA

Arap-musliman, rođen 1943. godine u gradiću na severu Izraela – Kafr-Kara. Diplomirao je na Univerzitetu u Tel Avivu. Pet godina je bio član izraelske skupštine, a već u prvom mandatu je imenovan-izabran za zamenika predsednika skupštine – Kneseta. Izraelski premijer Jicak Rabin ga 1992. godine imenuje za **zamenika ministra zdravlja u izraelskoj vladi**,

a u vladi izraelskog premijera Ehuda Baraka je imenovan za **zamenika ministra inostranih poslova**, funkciji koju je obavljao do 2003. godine. **Aparthejd !?!**

MAJALI VAHABI

Druz-musliman, rođen 1954. godine u druzijskom selu Beit Jan, na severu Izraela. Služio je u izraelskoj vojsci (IDF), i stekao čin potpukovnika. Diplomirao je istoriju islama na Hebrejskom univerzitetu u Jerusalemu, a magistrirao Novu istoriju Bliskog istoka na Univerzitetu u Haifi. Jedanaest godina, od 2003. do 2013.g. je bio član izraelskog parlamenta, za vreme kojeg je obavljao i funkciju **zamenika predsednika izraelske skupštine – Kneseta**. 2006. godine imenovan je za **zamenika ministra za obrazovanje, kulturu i sport**, a 2007. godine, u vladi izraelskog premijera Ehuda Olmerta, je postavljen za **zamenika ministra inostranih poslova Izraela**.

U jednom trenutku, u februaru 2007. godine, zbog smene premijera Izraela Moše Kacava (zbog ranije pomenute afe), a u odsustvu predsednika skupštine – Kneseta, Dalija Isaka, Majali Vahabi je preuzeo i **obavljao ulogu vršioca dužnosti predsednika Izraela**, kao prvi ne Jevrej na toj funkciji.

Pored toga bio je **Generalni direktor Ministarstva za regionalnu saradnju** (1999.- 2002.g.), **Viši politički savetnik u Ministarstvu inostranih poslova** (1998.- 1999.g.), i **pomoćnik u Ministarstvu infrastrukture** (1996.- 1999.g.). **Aparthejd !?!**

RANA RASLAN

Arapkinja (Palestinka)-muslimanka, rođena 1977. godine u Haifi. Na takmičenju za "**Mis Izraela**" održanom **1999. godine**, izabrana je za najlepšu Izraelku (državljanu Izraela), i te godine na Svetskom takmičenju za "**Mis sveta**", predstavljala je Izrael. **Aparthejd !?!**

REDA MANSUR

Druz-musliman, rođen 1965. godine u druzijskom selu Isfija, na severu Izraela. Pisac, istoričar i diplomata. Diplomirao je na Harvard univerzitetu u SAD-u kao stipendista izraelske *Veksner Izrael fondacije*. Zvanje doktora nauka stekao na izraelskom državnom Univerzitetu u Haifi. Nosilac je stipendije *Miler Avard* Univerziteta u Haifi, kao i korisnik državne izraelske stipendije za mlade pisce. Prvi je pisac nejevrej koji piše na hebrejskom jeziku. Bio je predsednik izraelskog ogranka međunarodne jevrejske B'ne B'rit organizacije, ogranka za mlade.

Svoju političku karijeru započeo je kao zamenik šefa misije pri izraelskoj ambasadi u Portugalu, a potom i u izraelskom konzulatu u San Francisku (SAD). Sa 35 godina starosti, bio je **izraelski ambasador u Ekvadoru**, što ga čini najmlađim imenovanim i postavljenim ambasadorom Izraela ikada. Sada je Generalni konzul izraelskog konzulata u Atlanti (SAD).

Pored funkcije ambasadora obavljao je i funkciju člana odbora Jevrejske međunarodne zdravstvene organizacije, Američko-izraelske privredne komore u Atlanti, Izraelskog kulturnog centra u Ekvadoru, itd. **Aparthejd !?!**

VALID BADIR

Arap (Palestinac)-musliman, rođen 1974.g. Počeo je karijeru u omladinskom timu Hapoel Kafr Kasima, a posle igrao i u Makabiju iz Haife.

Od 2005. godine prelazi u Hapoel iz Tel Aviva, gde je izabran za

kapitena tima. I sada je **kapiten fudbalskog kluba Makabi iz Tel Aviva**. Za reprezentaciju Izraela odigrao je 76 utakmica. **Aparthejd !?!**

MIRA ANVAR AVAD

Arapkinja-hrišćanka (otac joj je Arapin hrišćanin, lekar, a majka Bugarkinja), rođena 1975.g. u selu Rameh, u Galileji na severu Izraela. Sada živi u Tel Avivu. Pevačica je, glumica i kompozitor.

Studirala je savremenu muziku u *Rimon školi* u Ramat Ha Šaronu (gradić u središnjem Izraelu), a kao stipendista Američko - izraelske

kulturne fondacije i pozorišni studij pokreta tela u Izraelu i Engleskoj.

Umetničku karijeru je započela glumom u popularnoj izraelskoj seriji "Arapaska radnička klasa", komediji koja se od 2007. godine prikazivala na Drugom kanalu izraelske televizije, po scenariju izraelsko-palestinskog režisera Saida Kašua.

Zajedno sa izraelskom pevačicom Ašinom Nini (Jevrejkom) (slika desno) 2009. godine **pobeduje na nacionalnom izraelskom takmičenju za pesmu Evrovizije, sa pesmom pevanom i na arapskom jeziku** - "Mora da postoji drugi način". Te iste godine, sa tom pesmom, one predstavljaju Izrael na internacionalnom Evropskom takmičenju za *Pesmu Evrovizije*. **Aparthejd !?!**

JUSUF MIŠLEB

Druz-musliman, rođen 1952. godine. Kao **general-major izraelske vojske (IDF)** najviši je vojno rangirani nejevrej, musliman u izraelskoj vojsci.

Poslednja funkcija koju je obavljao je Koordinator aktivnosti izraelske vlade na (okupiranim) Teritorijama.

Posle 35 godina službe u izraelskoj vojsci (IDF), u najvećem delu kao oficir, 2008. godine odlazi u penziju. **Aparthejd !?!**

NAIM ARAIDI

Druz-musliman, rođen 1950. godine u selu Kfar Magar, na severu Izraela. Doktorirao je hebrejsku književnost i drži profesorske katedre na dva izraelska državna univerziteta, u Haifi i na Univerzitetu *Bar Ilan*. Takođe, obavlja i funkciju dekana Arapskog akademskog koledža za Obrazovanje u Haifi. Član je i saveta uglednog izraelskog književnog konkursa "Šapiro".

2008. godine osvojio je prvu Premijer nagradu za hebrejsku književnost.

2012. godine imenovan i postavljen za izraelskog ambasadora u Norveškoj. **Aparthejd !?!**

DŽORDŽ DIK

Arap (Palestinac)-hrišćanin, rođen 1984. godine u Jafi. Službenik je Ministarstva inostranih poslova Izraela. Obavljao je dve godine funkciju **zamenika šefa misije pri izraelskoj ambasadi u Nigeriji**, a od sredine 2012. godine **imenovan je za vice ambasadora Izraela u Norveškoj** (pomenutog Druza Naima Araidia). **Aparthejd !?!**

SAID KAŠUA

Arap–Palestinac, rođen u gradiću Tira (središnji Izrael). Novinar, pisac i scenarista. U Jerusalemu pohađao prestižnu državnu školu *Izraelska akademija umetnosti i nauke*, a zatim studirao sociologiju i filozofiju na Hebrejskom univerzitetu u Jerusalemu. Kao novinar piše satirične priloge za poznate izraelske novine *Harec*, kao i za nedeljne novine *Ha'ir*, koje izlaze u Tel Avivu. Njegovi satirični priloci za temu imaju uglavnom prikaz viđenja izraelske svakodnevnice i života iz ugla jednog "prosečnog" Arapa (Palestinca).

Za izraelski državni *Kanal 2* napisao je scenarij za popularnu seriju "*Arapska radnička klasa*", komediju arapskom jeziku (sa prevodom na hebrejski jezik), a koja za temu ima prikaz "snalaženja" jednog prosečnog izraelskog Arapina (Palestinca) u svakodnevnicu života između "lojalnosti" svom arapskom poreklu i državi i društvu (jevrejskom) u kojem živi. Za ovaj scenarij Said Kašua je na "*Jerusalemskom filmskom festivalu*" 2009. godine **dobio prvu nagradu za najbolju televizijsku seriju**.

Pre ove uspešne serije Said je 2004. godine dobio i izraelsku **Premijer nagradu za književnost**, a 2011. osvaja **prvu nagradu na prestižnom izraelskom "Bernštajn" književnom konkursu**, za pisce do 50 godina starosti. **Aparthejd !?!**

Dr MASAD BARHUM

Arap (Palestinac)–musliman. Lekar. Prvi je Arapin Palestinac koji je **imenovan za generalnog direktora državne bolnice**.

2007. godine, od šest kandidata – lekara prijavljenih za direktorsko mesto u tom najvećem i najvažnijem bolničkom medicinskom centru na severu Izraela, bolnici "*Zapadni Galil Naharija*", Komisija civilne službe pri Ministarstvu zdravlja Izraela, za generalnog direktora imenuje dr Masada Barhuma. Tu funkciju obavlja i sada. **Aparthejd !?!**

TAFIK ZAID

Arap-musliman, rođen 1929.g. Studirao književnost u SSSR-u. Po povratku u Izrael **1973.** godine **izabran je za gradonačelnika Nazareta**, šestog po veličini grada, na severu Izraela. Kao član arapske palestinske *Rakah* komunističke partije, iste godine izabran je i u parlament Izraela – Kneset. Svojim aktivnostima i pisanjem zalagao se za poboljšanje statusa Arapa Palestinaca u samom Izraelu ali i na "Okupiranim teritorijama" (Zapadnoj obali).

Posebno je kritikovao uslove za Palestince u izraelskim zatvorima, o čemu je pisao i kolumnu u izraelskim novinama "Al Hamišmar". U julu 1994. godine u Jerihonu je dočekao i sastao se sa vođom *Palestinske oslobodilačke organizacije* (PLO) Jaserom Arafatom, po njegovom povratku iz izgnanstva. **Aparthejd !?!**

RAMIZ DŽERAISI

Arap (Palestinac) - hrišćanin, rođen 1951. godine. Diplomirao je mašinstvo, a magistrirao građevinu, oba fakulteta na Izraelskom institutu za tehnologiju – Tehnion, u Haifi. Osnivač je dva Arapska studentska saveza u Izraelu, jedan na samom fakultetu Tehnion, a drugi nacionalni arapski za celi Izrael.

1978. godine prvi put je izabran u Gradsko veće (skupštinu grada) Nazareta, grada na severu Izraela. Potom je obavljao funkciju zamenika gradonačelnika (kada je gradonačelnik bio, takođe Arapin- Palestinac, Tafik Zaid). Po Tafikovoj smrti, 1994. godine, **izabran je za gradonačelnika**

Nazareta, šestog po veličini grada u Izraelu. Ovu funkciju obavlja već četvrti mandat, ukupno šesnaest godina. **Aparthejd !?!**

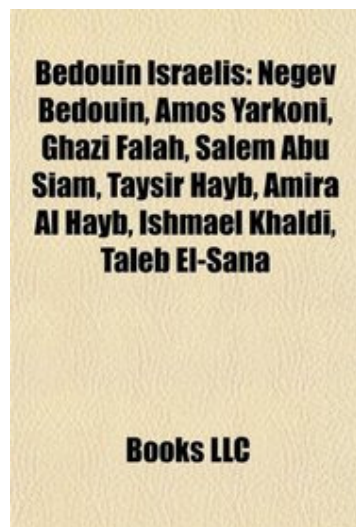
ELINOR JOZEF

Arapkinja (Palestinka)-hrišćanka rođena 1991. godine u selu Jiš, na severu Izraela. **Prva je žena Arapkinja koja je služila u borbenim jedinicama Izraelske vojske** (IDF), konkretno u *Karakal bataljonu*, pešadiskoj jedinici u kojoj zajedno služe Jevreji i Arapi (Palestinci), od kojih je oko 70 posto žena.

I njena starija sestra **Loren**, takođe je služila u Izraelskoj padobranskoj brigadi. Elinor je u vojsci prvo završila medicinski

kurs, pa je potom služila u Vojnoj policiji. **Sada je u činu podoficira u Izraelskoj armiji.**

Izraelski - palestinski novinar Sulejman al-Šafija je u svom pisanom prilogu za novine naveo da ona nije prva Arapkinja – Palestinka koja je služila u izraelskoj vojsci (IDF) u borbenim jedinicama, ali da je prva koja je to javno obelodanila i javno se slikala u izraelskoj uniformi. **Aparthejd !?!**

“IZRAELSKI BEDUINI” je naslov knjige koja govori o poimeničnim primerima služenja u izraelskoj vojsci (IDF) Beduina iz Negeva (pustinjski deo u južnom Izraelu). Beduini su nomadska arapska plemena, od kojih pojedini klanovi žive i u pustinji Negev, na jugu Izraela. Oni su muslimanske veroispovesti. Od obnove (osnivanja) države Izrael, 1948. godine, veliki broj muškaraca Beduina je služio u izraelskoj vojsci (IDF), najviše u pograničnim i izviđačkim jedinicama. Tako je i sada. Ali ono što je novost u ovoj knjizi je navođenje poimeničnih primera žena Beduinki, koje su, a koje i sada služe u izraelskoj vojsci (IDF) <http://www.paperbackswap.com/Bedouin-Israelis-Negev-Amos-Yarkoni/book/1155517210/>

AMIRA AL HAJB

Beduinka-muslimanka, rođena 1985. godine. **Prva je žena Beduinka koja je služila u izraelskim borbenim jedinicama**, i jedna od onih čija je sudbina opisana u knjizi (gore) *“Izraelski Beduini”*. Detinjstvo provodi u beduinskom selu Vadi Hamam, na obali Galilejskog jezera, na severu Izraela.

Sa 19 godina pristupa u izraelsku vojsku (IDF) gde služi u Pograničnoj policiji. Iako je praksa da muškarci Beduini služe u izraelskoj vojsci, njena odluka da kao žena pristupi u izraelsku vojsku izazvala je veliko nezadovoljstvo, posebno iz dela njenih sunarodnjaka Beduina pristalica tvrdog koncepta islama (čak im je kamenovana i porodična kuća).

Ali podršku u ovome dao joj je njen otac **Nur al-Hajb**, koji je takođe veteran izraelske vojske (IDF). Posle ove njene odluke više mladih devojaka – žena Beduinki, prijavilo se za službu u izraelskoj vojsci. **Aparthejd !?!**

I njen brat **Tasir Haib** (slika levo) je služio u izraelskoj vojsci i dobio čin narednika.

Zbog nesretnog slučaja ubistva iz nehata engleskog mirovnog aktiviste i člana pro Palestinskog *“Internacionalnog pokreta solidarnosti”*, Toma Harndala,

2003. godine, osuđen je na 8 godina zatvora. Posle pet godina izdržane kazne, pušten je iz vojnog zatvora.

NAZAR MAHMUD

Druz (otac Druz musliman, majka, Ukrajinka hrišćanka), rođen 1988. g. u Rusiji, odakle mu se otac sa suprugom (njegovom majkom) vraća za Izrael. Zajedno sa mlađim bratom Ruslanom, uopšte su prvi Druzi u svetu koji se bave klizanjem na ledu. Učestvovao je na četiri izraelska *Juniorska Gran Pri* prvenstva u klizanju, i na jednom seniorskom.

Takođe, **zajedno sa bratom Ruslanom, kao reprezentativac Izraela učestvovao je na 4 međunarodna klizačka takmičenja**

kao senior (Bugarska, Nemačka, Francuska, Slovenija) i na jednom juniorskom međunarodnom (Zagreb 2003/2004.g.). Trenutno se nalazi na odsluženju vojnog roka. **Aparthejd !?!**

AHMED TIBI

Arap (Palestinac)–musliman, rođen 1958.g. u arapskom gradiću Taiba, u centralnom Izraelu. Političar i vođa jedne (Ta'al – *Arapski pokret obnove*) od tri arapske palestinske partije u Izraelu, koje imaju svoje poslanike u skupštini / parlamentu Izraela – Knesetu. U izraelskom parlamentu je izabran i **obavlja funkciju zamenika predsednika skupštine izraelskog Kneseta**. **Aparthejd !?!**

Diplomirao je 1983. godine medicinu na Hebrejskom univerzitetu u Jerusalemu. Već 1984. godine dobiva posao kao lekar u jednoj od najvećih i najboljih izraelskih državnih bolnica – bolnici *Hadasa* u Jerusalemu.

Te iste godine odlazi u Tunis da se susretne sa vođom *Palestinske oslobodilačke organizacije* (PLO) Jaserom Arafatom. Ubrzo postaje i politički savetnik Jasera Arafata, i tu funkciju obavlja više godina. Čak je i predstavljao Palestine na pregovorima sa Izraelom, koji su održani 1998. godine u *Aspen institutu*, u Merilendu, u SAD-u. Za sebe kaže da je "palestinski patriota", ali i lojalni državljanin Izraela. Govorio je da je "*najodgovornija osoba za sve odnose u konfliktu* (i za mir i za rat, o.a.) *između Arapa i Izraela, Jaser Arafat, i da je on osoba sa najvećim uticajem na sve*", te da su njegovi kontakti i

odnosi sa njim bili "bliski" i za njega, Tibija, "iznimno interesantni i važni". Tibi je kasnije posetio i predsednika Palestinske samouprave, Mahmuda Abasa, pozvavši ga „da se i dalje čvrsto drži stava odbijanja priznavanja Izraela kao jevrejske države“.

Sa pozicije savetnika Palestinske samouprave se povlači 1999. godine, kada je izabran za poslanika u izraelskom parlamentu – Knesetu, kao poslanik arapske palestinske *Balad* partije (pre nego će formirati drugu - Ta'al partiju).

Dr ANAN FALAH

Druzkinja–muslimanka, rođena u izraelskoj luci Ako, na severu zemlje, iz siromašne porodice sa sela, sa još šestoro braće i sestara. Prva je žena Druz u Izraelu koja je postala lekar stomatolog, i **danas radi u državnoj službi pri Ministarstvu zdravlja Izraela, kao supervizor** na stomatološkoj klinici u arapskom sektoru. Osim toga sudi i na takmičenjima lepote, studira pravo i "sanja da postane sudija".

Ono što je posebno interesantno za nju jeste da je 2001. godine u izraelskim centrima za obuku za letače-pilote u Berševi, Roš Pini i na Kipru, položila licencu za civilnog pilota, i tako **postala prva žena Druz sa licencom za upravljanje avionima. Aparthejd !?!** (<http://www.ynetnews.com/article/s/0,7340,L-4229576,00.html>)

Ponukan njenim uspehom, i njen brat **Zaid Falah**, takođe je položio kurs i 2003. godine **postao prvi Druz koji je dobio licencu za civilnog pilota.**

Inače, Zaid je prvo diplomirao, a zatim i magistrirao pravo i filozofiju na državnom Univezitetu u Tel Avivu, a akademsko iskustvo stekao na studiju "Maks-Plank Institutu za uporedno i međunarodno krivično pravo" u Frajburgu, u Nemačkoj.

Vojni rok je odslužio u Izraelskim odbrambenim snagama (IDF) **kao vojni tužilac i sudija, u činu majora.**

Od 2005. godine je **imenovan za sudiju Okružnog suda u Hajfi.** **Aparthejd !?!**

GALIB MAJADELA

Arap (Palestinac)–musliman, rođen 1953.g. u arapskom gradiću Baga al-Džarbija. Političar i poslovni čovek. Kao tinejdžer bio je član i jedno vreme **sekretar izraelskog omladinskog pokreta No'al**. Kao biznismen bio je i sekretar Regionalnog saveta radnika, a potom **i predsednik resora za Edukaciju i sport pri najvećem i najuticajnijem radničkom udruženju - sindikatu Histadruta**.

2004. godine, kao član izraelske *Radničke* izabran je za poslanika *partije* u parlamentu – skupštini Izrael – Knesetu. Još u dva mandata je izabran za člana parlamenta, ukupno 11 godina, sve do 2013. godine.

2007. godine, velikom većinom izraelski kabinet ga bira i imenuje, prvo za ministra bez portfelja, a dva meseca kasnije i za **ministra Nauke, kulture i sporta pri vladi Izraela**. Na poziciji ministra ostaje 3 godine sve do 2009.g. **Aparthejd !?!**

Dr SALMAN S. ŽARKA

Druz–musliman, potpukovnik u izraelskoj vojsci. Prvi je Druz koji je postavljen za **upravnika Medicinskog korpusa Severne komande izraelske armije (IDF)**, i jedan je od šest doktora Druza koji služe u Izraelskoj vojsci.

U civilnom životu je lekar u Javnom zdravstvu. Završio je medicinu na državnom Univerzitetu u Haifi i na Hebrejskom univerzitetu u Jerusalemu. **Trenutno je na poziciji Medicinskog pomoćnika generalnog direktora u Ministarstvu zdravlja Izraela, i lekara predavača u školi za Javno zdravstvo pri Univerzitetu u Haifi. Aparthejd !?!**

Ove podatke nam daje **AHMED RAMIZ**, Salmanov kolega, i takođe Druz-musliman, **pukovnik u Izraelskoj vojsci i šef Uprave za manjine pri izraelskoj vojsci (IDF)**.

On daje i sledeće interesantne podatke, a koji se tiču Druza. Procenat izraelskih Druza koji se prijavljuju za službu u izraelskoj vojsci je 84 posto, u odnosu na prosek Izraelaca od 74 posto. Takođe dalje kaže da dok Druzi čine svega 1,6 posto vojnika u izraelskoj vojsci, oni čine čak 16 posto medicinskog vojnog osoblja pri borbenim jedinicama IDF-a. Vidi sledeći link:

(<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4031606,00.html>). **Aparthejd !?!**

ISMAIL KALDI

Beduin-musliman, rođen 1971. godine u Kavalidu, arapskom selu pored Haife. On je treći od jedanaestoro dece u njegovoj porodici, i sva muška braća, kao i on, su služili izraelsku vojsku. Porodica mu je još od 1920.g. održavala kontakte sa Jevrejima. Sebe doživljava kao ponosni Beduin, a jevrejsku državu kao korisnu njegovoj beduinskoj zajednici.

Kaldi je stekao univerzitetsku diplomu Političkih nauka na Univerzitetu u Haifi, a magistrirao je Političke nauke i međunarodne odnose na Univerzitetu u Tel Avivu. Radio je u službi Ministarstva odbrane, Izraelskoj policiji i bio je politički analitičar u izraelskoj vojsci (IDF).

2006. godine imenovan je i **postavljen za vice konzula u izraelskom konzulatu u San Francisku, u SAD-u.** Ovu funkciju je obavljao četiri godine, a potom je 2009.god. postavljen za **savetnika ministra spoljnih poslova Izraela** – u vladi izraelskog premijera Avigdor Libermana. **Apartheid !?!**

ANGELINA FAREŠ

Druzkinja-muslimanka, rođena 1989.g u druzijskom selu Rameh. **Pobednica je takmičenja za "Mis Izraela" 2007.g., i predstavljala je Izrael na svetskom izboru za "Mis sveta", održanom u Rusiji iste godine, na kom**

je od 80 takmičarki, ona zauzela deseto mesto. **Aparthejd !?!**

Zbog protesta i pretnji od strane njene druzijske zajednice, pre svega njenih verskih lidera, pa i njena dva ujaka, zbog njenog navodnog "sramoćenja" koje je ona "izazvala" učestvujući kao žena na takvom takmičenju, napustila je ovo takmičenje, a posle i višu školu.

LUCI AHARIŠ

Arapkinja (Palestinka) – muslimanka, rođena 1981.g. u izraelskom gradu Dimona. Televizijski je voditelj i reporter. U intervjuu izraelskim državnim novinama *Harec*, govoreći o svom poreklu je rekla sledeće: *“Moja majka nam je uvijek govorila: Ne zaboravite da ste Arapkinje – različite. Postarala se da usadi u nas svest o tome da znamo ko smo i šta smo – tradiciju i praznike*

i uvek je u kući sa nama govorila arapski...”.

Diplomirala je društvene nauke i pozorište na Univerzitetu u Jerusalemu, a studije novinarstva završila u *Koteret školi* u Tel Avivu. Potom odlazi na stažiranje u Nemačku, na godinu i po dana. Po povratku u Izrael, kratko radi kao novinar za ugledne izraelske državne novine *Jediot Ahronot*, i to u uredništvu za arapska pitanja, a potom 2007. godine postaje prva Arapkinja (Palestinka) **voditeljica i spiker na nekoliko programa popularnog izraelskog TV Kanala 10**. Za ovaj kanal posle radi i kao reporter za jutarnji i večernji program.

Sada radi na Kanalu 1 izraelske televizije, kao ko-domaćin noćnog-šou programa i u aktuelnim događajima u programu za tinejdžere. **Aparthejd !?!**

EJUB KARA

Druz-musliman, rođen 1955.g. u druzijskom gradiću Dalijat al-Karmel, blizu Haife. Političar. Prijateljstvo njegove porodice sa Jevrejima datira još iz vremena pre Drugog svetskog rata, kada mu je, u tzv. *“Arapskim nemirima”* 1939. godine, od strane Arapa ubijen i jedan ujak zajedno sa Jevrejima. U ratu za nezavisnost Izraela 1948. godine, kao pripadnik izraelske vojske (IDF) borio se i njegov otac, kao i drugi ujak, koji je takođe ubijen od strane Arapa. Žalosna i tragična sudbina je da su mu u ratu u Libanu 1982. godine, poginula i dva njegova brata, kao izraelski vojnici (IDF). Za sebe kaže da je izraelski patriota i da je Izrael

njegova država.

Završio je agrikulturu u Visokoj državnoj školi u Kfar Galimu, a posle i Poslovnu administraciju. Služio je izraelsku vojsku i stekao rang u činu majora. 1996. godine postaje poslanik u izraelskom parlamentu – Knesetu, a **1999. godine biva imenovan i postavljen za zamenika predsednika izraelske skupštine - Kneseta**. Obavljao je i funkciju predsednika Komiteta za strane radnike, a 2003. godine postaje i predsednik Komiteta za borbu protiv droge.

2009. godine imenovan je za **zamenika ministra za Razvoj Negeva i Galileje**. Pripada političkoj desnici i protivnik je izraelskog povlačenja iz Gaze i sa Zapadne obale. **Aparthejd !?!**

DŽORDŽ KARA

Arap (Palestinac)-hrišćanin, rođen 1953.g. u Jafi. Pravnik i sudija. Diplomirao je pravo na Univerzitetu u Tel Avivu. Posle privatne prakse od 15 godina, zapošljava se kao sudija u Magistratu suda u Tel Avivu. Od 2000. godine radi kao sudija Okružnog suda u Tel Avivu, a **2011. godine imenovan je za sudiju Vrhovnog suda Izraela.**

Kao zanimljivost iz njegove sudačke karijere na toj funkciji, je da je on bio jedan od sudija koji je 2011. godine osudio bivšeg predsednika Izraela – Mošu Kacava (zbog silovanja). **Aparthejd !?!**

HALID ABU TAMIH

Arap (Palestinac)-musliman, rođen 1963. godine u Tulkaremu, arapskom gradu na Zapadnoj obali, od oca izraelskog Palestinca i majke Palestinke sa Zapadne obale (tada pod upravom Jordana). Arapski izraelski novinar, predavač i scenarista dokumentarnih filmova. Studirao je žurnalistiku na Hebrejskom univerzitetu u Jerusalemu. Po završetku studija zaposlio se kao viši novinar i reporter izraelskog nedeljnika "Jerusalem report" i palestinskih dnevnih novina "Al-Fadžr". Kao dopisnik je radio i radi za više stranih novina kao što su: "U.S. News and World Report", "Wall Street Journal", "World Tribune", "Sunday Times", "Daily Express", a kao producent snimio je više dokumentarnih filmova o Palestincima u Izraelu i na Zapadnoj obali za BBC, Kanal 4, australijsku, dansku i švedsku televiziju. Kao predavač gostovao je na više kampova i seminara na kojima je govorio o aktuelnoj situaciji na Zapadnoj obali, Gazi i perspektivama za mir na Bliskom istoku.

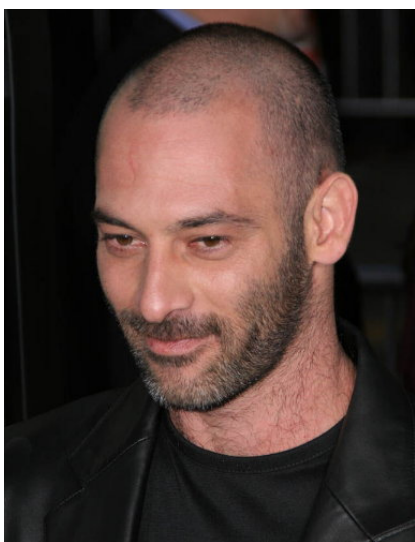
Dosta je pisao i o "škakljivim" temama hapšenja novinara, korupciji i seksualnim skandalima koji su bili vezani za rukovodstvo *Palestinske uprave*, a posebno je interesantan ekskluzivni intervju koji je, za izaelske novine "Jerusalem post", vodio 2011. godine sa bivšim zvaničnikom Palestinske obaveštajne službe – Fahmi Šabanom.

U jednoj panel diskusiji na kojoj je govorio 2009. godine, na "Gejtstoun institutu" u Njujorku, između ostalog je rekao: "Izrael je slobodna i otvorena zemlja. Ako bih trebao da biram, radije bi živeo u Izraelu kao građanin drugog reda, nego kao građanin prvog reda u Kairu, Gazi, Amanu ili Ramalahu (na Zapadnoj obali, o.a.)". Ceo njegov govor u diskusiji na temu "Islam danas" se može pročitati na linku: <http://www.gatestoneinstitute.org/511/islam-today-1>.

U istoj diskusiji on komentariše i održani drugi skup takozvane "Durban konferencije II" u Švajcarskoj 2009. godine. To je bila, kao i prva održana u Durbanu u Južnoj Africi 2001. godine, zamišljena i najavljena kao konferencija protiv rasizma i ksenofobija. I jedna i druga su, međutim odisale izrazitom i orkestriranom kritikom samo Izraela kao navodno "rasističke zemlje", i sa usvojenom deklaracijom o "osudi Izraela kao zemlje rasizma i aparthejda". Komentarišući učešće pojedinih Arapa Palestinaca, državljana Izraela, na toj i takvoj konferenciji, a koji su davali najglasniji ton izglasavanju upravo takve rezolucije, Halid Abu Tamih ih kritikuje naglašavajući: "da je apsurdno da su većina njih bili ustvari **poslanici izraelskog parlamenta – Kneseta**, koji za to dobivaju dobre plate, i da su oni došli da proglase Izrael "zemljom aparthejda", umesto da se bore za istinski status Arapa Palestinaca u samom Izraelu i u tom parlamentu od koga i žive" (slično mišljenje i kritiku smo već videli u intervjuu drugog Arapina Palestinca - Hišam Abu Varija, koji je takođe kritikovao to licemerje – pročitati na 25-oj strani).

Šta više, Halid Abu Tamih, dalje kaže: "A onda su došli ovde (Durban i Švajcarska, o.a.) da nam kažu da je Izrael država aparthejda? Izvinjavam se. Kakvo licemerje je to? Što onda radite u Knesetu (izraelskom parlamentu, o.a.)? Ako živite u aparthejd sistemu, zašto ste dopustili, kao Arapi, da se kandidujete na izborima? Šta onda pričate? Mi imamo (određenih, nekih, konkretnih, o.a.) problema kao Arapi s establišmentom (državom Izrael, o.a.). Ali doći i reći da je Izrael aparthejd država je veliko preterivanje. Nisam ovde da branim Izrael, ali mislim da članovi Kneseta kao što je ovaj gospodin (misli na konferenciju u Švajcarskoj, gde je takođe bilo članova Kneseta, o.a.), čine veliku štetu izraelskim Arapima. Želim videti člana Kneseta kako sedi u Knesetu, u Jeruzalemu, i bori se za prava Arapa tamo".

Halid Abu Tamih, dakle već 30 godina radi kao novinar, sada konkretno u izraelskim dnevničkim novinama "Jerusalem post", i kao Viši savetnik instituta "Gejstoun" u Njujorku, SAD. Aparthejd !?!

AŠRAF BARHUM

Arap (Palestinac)-musliman, rođen 1979.g. u arapskom selu Taršiha na severu Izraela. Filmski glumac.

Još kao dečak nastupao je u školskim priredbama, a posle je i diplomirao Pozorište i umetnost na državnom fakultetu Univerziteta u Haifi. **Glumio je u desetak izraelskih i stranih filmova, nekoliko puta i u glavnoj muškoj ulozi.** Značajnu ulogu "pukovnika Farisa al-Gazija" odigrao je pored poznatog glumca Džejmisa Foksa u filmu "Kraljevstvo". Glumio je i u poznatim filmovima "Rat titana", "Agora", kao i u adaptaciji Šekspirovog "Koriolana" (delom snimanog u Srbiji – pre svega Pančevu!).

O svom nacionalnom, arapskom nasleđu, je rekao: "Kada se priključimo (isključivošću, o.a.) nacionalnom identitetu, onda ćemo ući u ciklus sukoba. Ja

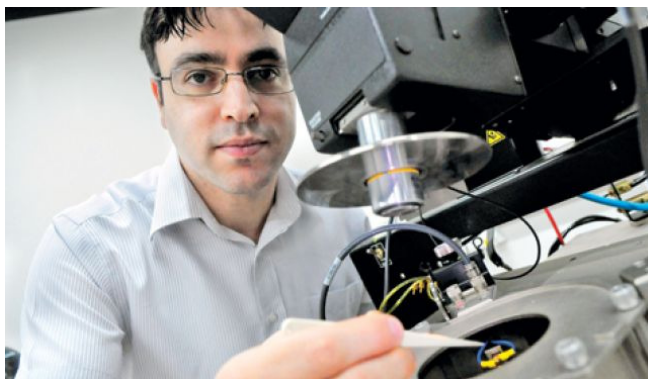
*sam hibrid iz perspektive kulture, ali ne razmišljam o tim stvarima. Ja sam čovek koji će živeti 70 godina više ili manje, koji veruje u Boga i voli svoj život". **Aparthejd !?!***

HIŠAM ABU VARIJA

Arap (Palestinac) - musliman, rođen 1984.g. u arapskom gradiću Šakin. **Prvi je Arapin Palestinac musliman** (ne Beduin, ne Druz) **koji je** na službi u izraelskoj vojsci **stekao čin oficira potporučnika**. Pre nego što se prijavio za službu u vojsci, sa 23 godine, radio je kao nastavnik u školi. Interesantno je da je i jedan od njegove starije braće takođe služio izraelsku vojsku tri godine, kao i jedan njegov rođak.

Iako mu porodica (otac, majka i braća) i dalje žive u tradicionalno muslimanskom duhu, njegova odluka nije naišla na odobravanje njegovih prijatelja i verenice. Posle vojske planira da upiše studije. Zanimljiva je i sledeća njegova opservacija: *"Među Arapima se misli da su oni drugog reda (u Izraelu, o.a.), ali da bi dobili privilegiju morate nešto i dati, a ne samo primati. Država (Izrael, o.a.) štiti svoje građane, čak i one koji ne služe vojsku – moji roditelji žive od te pomoći (misli na socijalnu pomoć koju dobivaju svi građani države Izrael, koji ne rade, neovisno da li su Jevreji ili Arapi, o.a.). Morate da doprinesete zemlji u kojoj živite. Koja bi druga zemlja imala Arapa, člana parlamenta, koji je plaćen za to od strane te države, a da on promovise interese Islamskog pokreta, umesto životnih pitanja zajednice (arapske, o.a.) koju bi trebao da predstavlja". **Aparthejd !?!***

Dr HOSAM HAIK

Arap (Palestinac)-hrišćanin, rođen 1975. godine u Nazaretu, gradu na severu Izraela. Kao i njegov otac profesor, mašinski inženjer koji je diplomirao na državnom Univerzitetu u Haifi – Tehnionu, i Hosam je na istom Univerzitetu 2002. godine doktorirao hemiju, prethodno diplomiravši hemijsko inženjerstvo

na državnom Univerzitetu „Ben Gurion“ u Negevu u gradu Berševa, u južnom Izraelu. Posle doktorata upisuje dvogodišnji post-doktorat iz molekularne elektronike na prestižnom izraelskom *Vajcman institutu za nauku* u Rehovotu (centralni Izrael), a potom i drugi post-doktorat iz nanotehnologije i nauke materijala u „*Kalifornijskom institutu za tehnologiju*“ u Pasadeni, SAD.

2008. godine poznati časopis za tehnologiju - *“Technology Review”* Masačusetskog instituta za tehnologiju, uvrštava ga u 35 svetskih najuspešnijih mladih naučnika, a 2010. godine francuska vlada mu dodeljuje medalju *“Viteza reda akademske palme”*, medalje koju je ustanovio još

Napoleon Bonaparte 1808. godine, u čast pionirskog doprinosa u društvenom i naučnom radu, što spada među najstarija civilna priznanja u svetu.

Po završetku drugog post-doktorata u SAD-u, dobio je ponude od više vodećih američkih Univerziteta, uključujući i prestižni "*Berklj Univerzitet*" iz Kalifornije, da kod njih nastavi svoj naučni i istraživački rad, i svi su prihvatili njegove postavljene zahteve u vezi laboratorija i istraživanja, ali se on ipak odlučio za povratak u Izrael, i 2006. godine aplicirao je za posao na Univerzitetu u Haifi – Tehnionu, gde je na kraju i izabran on, među 27 drugih istraživača. **Sa ukupnim fondom od oko 1 milion US dolara, koje je dobio od Tehniona**, ustrojio je 7 istraživačkih laboratorija i dve učionice, i sa timom od 27 naučnika i 14 programera tehnologa, usmerili su svoj naučni rad na elektronskopreventivnom otkrivanju više vrsta raka u ranim fazama.

I njegova žena radi kao inženjer u državnoj službi Ministarstvu zdravlja Izraela. **Aparthejd !?!**

ABAS SUAN

Arap (Palestinac)-musliman, rođen 1976. godine u arapskom gradiću Šakin, na severu Izraela. Cenjen je kao jedan od najboljih fudbalera u Izraelu. **Za reprezentaciju Izraela odigrao je 12 utakmica**. Iako je jedan od dvojice Arapa Palestinaca koji igraju u izraelskoj fudbalskoj reprezentaciji i koji odbijaju da pevaju izraelsku himnu *Hatikva*, jer se u njoj pominju Jevreji (zbog čega je na jednoj lokalnoj utakmici bio izložen rasnim uvredama napisanim na posterima koje su nosili lokalni navijači), postao je izraelski nacionalni heroj

kada je 2006. godine u utakmici Izraela protiv Irske u poslednjem minutu postigao gol, koji je Izrael odveo na Svetsko prvenstvo u fudbalu.

Karijeru je počeo u lokalnom arapskom klubu *Bnei Šakin*, jednom od dva arapska kluba koji igraju u Prvoj izraelskoj fudbalskoj ligi^{3*}. Sa pomenutim klubom je u sezoni 2003.-2004. osvojio Kup Izraela.

Pored matičnog kluba igrao je za još dva izraelska kluba, *Makabi Hajfa* i *Ironi Kirijat Šmona*. Sada je trener omladinaca u svom matičnom klubu. Uz ostala reklamna sponzorstva, Suan je trenutno i portparol za "*Subaru*" motorna vozila u Izraelu. **Aparthejd !?!**

3*

"*Ihud Bein Šahin*" (grb kluba slika levo) je arapski klub osnovan 1991. godine. Najuspešniji su arapski klub u Izraelu. Osvojili su Kup Izraela za 2003/4. godinu, a u sezoni 2011/12. su bili osmi. Stadion *Doha Šahin* je kapaciteta 8.500 mesta. U upravi i menadžerstvu kluba, kao i među igračima, ima i Jevreja.

Drugi arapski klub koji je igrao u izraelskoj Prvoj ligi je "*Hapoel Taiba*", osnovan još 1961. godine. U Prvu ligu su ušli 1996.g. kao prvi arapski klub, a ispali su 2003.g. Imaju "*Gradski stadion*" kapaciteta 2.500 mesta. **Aparthejd !?!**

LINA MAKULI

Rođena je 1993. godine u Rusiji, od oca izraelskog Palestinca - muslimana i majke Ruskinje - hrišćanke. Kada je napunila pet godina otac se sa njom i njenom majkom vraća u Izrael. Sa 18 godina, prijavila se za civilno služenje vojnog roka koji je provela u bolnici "Rambam" u Haifi, radeći sa decom obolelom od raka.

2012. godine pobeđuje na izraelskom takmičenju **za "Mis Izraela"**, kao najlepša devojka, **i te iste godine** na takmičenju "Mis Sveta 2012." u Las Vegasu, u SAD, **predstavlja Izrael. Aparthejd !?**

AŠRAF BRIKI

Arap Palestinac, rođen 1973. godine. Diplomirao hemiju na državnom Univerzitetu "Ben Gurion" u Berševi u Negevu (jug Izraela), a magistrirao 1998.g. na izraelskom Univerzitetu Tehnion u Haifi. Doktorirao je 2001. godine u SAD-u, na projektu koji su zajedno vodili izraelski Univerzitet Tehnion i "The Scripps Research Institute" iz Kalifornije, SAD.

U Izrael se vraća 2007. godine, i zapošljava na Univerzitetu "Ben Gurion" u Negevu, na mestu docenta, a **2011. godine. dobiva mesto redovnog profesora na Odeljenju za hemiju pri državnom**

Univerzitetu u Ber Ševi.

Izraelsko društvo hemičara, 2011. godine, dedeljuje mu Prvu nagradu za najboljeg mladog istraživača u toj godini. I sada radi kao redovni profesor na državnom Univerzitetu „Ben Gurion“ u Negevu. **Aparthejd !?!**

LINA MAKUL

Arapkinja Libanka - hrišćanka, rođena 1994.g. u južnom Libanu, sada sa roditeljima živi u izraelskoj gradu Ako, na obali Sredozemnog mora. Kada se Izrael 2000. godine povukao iz bezbednosne zone sa juga Libana, sa izraelskom vojskom se povuklo i oko 6.000 libanskih hrišćana, bežeći od sledbenika muslimanskog pokreta "Hezbollah". I svi oni su se nastanili u Izraelu.

Lina je završila srednju medicinsku školu u Izraelu i sada radi kao medicinska sestra u "Magen David Adom-u" (izraelskom Crvenom krstu).

Na popularnom muzičkom šou-takmičenju "Prvi glas Izraela" za 2013. godinu, nastupila je sa tri pesme, koje je pevala na arapskom (<http://www.youtube.com/watch?v=z9CbtErFcSY>), francuskom i engleskom jeziku, i **dospela je u finale, gde je i pobedila** sa pesmom Leonarda Koena "Haleluja" (<http://vimeo.com/62539174>). Pomenuti prenos i glasanje pratio

je rekordan broj gledalaca izraelske televizije, njih oko 40 posto, što je oko 1,5 miliona ljudi koji su mogli glasati. **Aparthejd !?!**

Dr AZIZ DARAVŠE

Arap (Palestinac)-musliman, rođen 1962. u arapskom selu Iksal, na severu Izraela. Iako mu je majka bila nepismena, a otac završio samo osnovnu školu, u porodici sa 12 dece, Aziz je, zahvaljujući besplatnom školovanju u Izraelu, završio osnovnu i srednju školu.

Studije medicine završava na Univerzitetu u Sofiji, Bugarska, odakle se vraća u Izrael i zapošljava u Medicinskom centru u Aškelonu (luka i grad na jugu Izraela). Magisterij završava na izraelskom Univerzitetu "Ben Gurion" u Berševi.

1989. godine zapošljava se u "Ha Emek" Medicinskom centru u Afuli, gradu na severu Izraela, gde 1994.g., pet godina posle, biva imenovan za **direktora Hitne službe**. Prema njegovim rečima više od 40 posto pacijenata ove izraelske državne bolnice, kao i značajan broj medicinskog osoblja, su Arapi (Palestinci).

Od 2010. godine je izabran i za **Predsednika izraelskog udruženja Hitne službe**.

2013.g. imenovan je za **direktora Hitne službe, najveće, najpoznatije i najcenjenije izraelske bolnice i velikog medicinskog centra "Hadasa-Ein Kerem"** u Jerusalemu. **Aparthejd !?!**

DŽAMAL ZAHALKA

Arap (Palestinac) - musliman, rođen 1955. godine. Studirao je farmaciju na državnom Hebrejskom univerzitetu u Jerusalemu, gde diplomira, magistrira i doktorira.

U izraelski parlament – Kneset izabran je prvi put 2003. godine, a ponovo 2006. godine, sada kao predsednik "Balad" partije, jedne od tri arapske partije čiji su poslanici u izraelskom parlamentu.

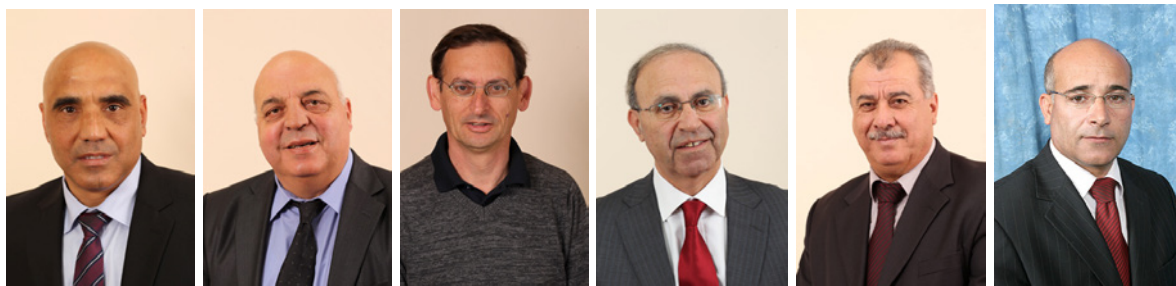
Pri izraelskom parlamentu, **član je više komiteta: Komiteta za obrazovanje, kulturu i sport; Komiteta za borbu protiv droge i Komiteta za ekonomske odnose i saradnju**. **Aparthejd !?!**

Ovde moramo dodati da je Džamal učestvovao kao neposredni akter, gost i govornik na skupu "Nedelja aparthejda Izraela" održanoj 2007. godine u Montrealu, u Kanadi, kritikujući Izrael zbog odnosa prema Palestincima na Zapadnoj obali i u pojasu Gaze, nazivajući to "već sistemom aparthejd, u kojem oni (Palestinci, o.a.) na tim teritorijama žive odvojeno kao u kantonima,

i moraju da nose dozvole putujući između tih teritorija". Gospodi Džamal samo zaboravlja da su te i takve mere preduzete posle i zbog terorističkih samoubilačkih napada Palestinaca sa tih teritorija, koje su u poslednjih 7-8 godina odnele oko 2.000 civilnih žrtava u Izraelu, od bebe od 3 meseca do starca od 89 godina. I da se takvo stanje može prevazići samo potpunim političkim rešenjem u kojem se arapski svet, ali pre svega Palestinci, moraju odreći svojih maksimalističkih, netolerantnih političkih ambicija i zahteva, i prihvatiti činjenicu postojanja i prava na njeno postojanje - države Izrael, kao istorijske domovine jevrejskog naroda na svom tlu, prava koje Arapi ostvaruju kroz postojanje čak 22 arapske države. A da onda i oni mogu uživati privilegije, koje je i on kao ne Jevrej imao, koristio i koristi celi svoj život, i u svom obrazovnom i u svom aktuelnom političkom i poslovnom životu. Pravo koje mnogi nearapski narodi ni dan danas nemaju u 22 arapske zemlje sveta, a mnoga politička, obrazovna i statusna prava ni sami Arapi u svojim zemljama, a pre svega žene.

Rezime

Izraelski parlament (skupština) – Kneset, broji 120 poslanika. Na poslednjim izborima, održanim 22. januara 2013. godine, u parlament su ušli poslanici ukupno 12 političkih partija. Među njima su i tri čisto arapske partije, islamističke i nacionalističke političke proviniencije: "Ujedinjena arapska lista – Ta'al" – 4 poslanika; "Hadaš" – 4 poslanika i "Balad" – 3 poslanika, dakle ukupno jedanaest poslanika Arapa, plus jedan Jevrej na arapskoj listi (slike dole).

Hamad Amar Afu Agbaria Dov Kenin Hana Suaid Muh.Barakeš Taleb el Sana

Ibrahim Sarsur Ahmed Tibi Masud Džanaim Said Nafa Džamil Zahalka Hanin Zoabi

Aparthejd !?!

Pored pomenutih 11 arapskih poslanika iz 3 arapske partije, u izraelski parlament je ušlo još i 6 Druza (muslimana), ali svi oni unutar neke od 9 "jevrejskih" partija. Od ukupnog broja Arapa sa pravom glasa, na izbore 2013. godine izašlo je 53 posto glasača (u odnosu na 75 posto na prethodnim

izborima 1999. godine), a u odnosu na 68 posto ukupne izlaznosti svih glasača. Za pomenute tri arapske partije glasalo je ukupno 348.919 glasača.

Zanimljivo je da je Komitet za pripremu glasanja, 19. decembra 2012. godine dobio peticiju da se arapska palestinska kandidatkinja Hanin Zoabi diskvalifikuje zbog njenih javnih izjava "podrške terorizmu i odbacivanja prihvatanja Izraela kao jevrejske i demokratske države". Komitet je i glasao za njeno izuzeće od prava kandidovanja, ali je izglasanu zabranu Komiteta poništio Vrhovni sud Izraela, i odobrio njenu kandidaturu. **Aparthejd !?!**

Izraelsku političku i društvenu stvarnost karakteriše postojanje i "**Islamskog pokret u Izraelu**". Ova organizacija je nastala 1971. godine. To je pokret koji za cilj ima zagovaranje širenja islama među izraelskim Arapima. Ona djeluje na tri nivo: verskom (islamski odgoj, verska služba), socijalnom (socijalna pomoć) i anti-cionističkom (protivljenju postojanja države Izrael i podrška palestinskom nacionalizmu). Pokret je podjeljen u dve grane: na tvrdu, tzv. severnu granu, i više umereni tzv. južni krak.

RAID SALAH

Arap (Palestinac) - musliman, rođen je 1958. godine u arapskom gradiću Um al-Fahm, na granici između Izraela i Zapadne obale. Upravo je on lider severnog ogranka tvrde linije ovoga islamističkog pokreta.

Tri puta je bio biran za gradonačelnika rodnoga grada Um al-Fahma, 1989., 1993. i 1997. godine, a samim time i 12 godina bio

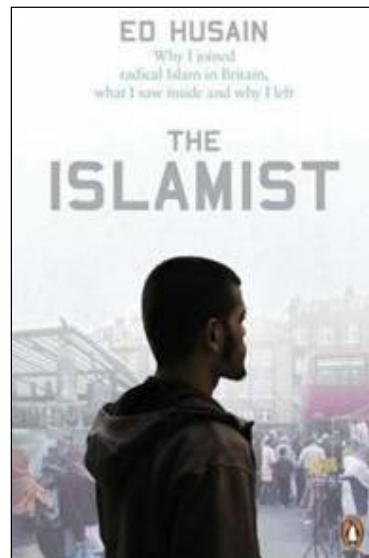
visoko rangirani izraelski službenik koji je za to dobivao platu od države Izrael.

Zbog svojih izrazitih anti-cionističkih stavova koje je javno iznosio, javnog finansiranja palestinske terorističke grupe "Hamis" u Gazi, i sastajanja sa pripadnicima iranske obavestajne službe, bio je osuđen i služio je zatvorsku kaznu dve godine, od 2003. do 2005. godine. Takođe 2010. godine bio je osuđen i na zatvorsku kaznu od 5 meseci zbog organizovanja i predvođenja nasilnih demonstracija i napada na policiju.

U intervjuu koji je dao arapskoj TV stanici *Al-Džazira*, 21. septembra 2012. godine, rekao je: "Vi dušmani, vi patuljci, vi mali mrski bedni ljudi – bilo da ste u Americi, Francuskoj ili Danskoj...Vi ste robovi globalnog cionizma...protestantskog cionizma...krstaške mržnje. Trebalo bi da znate da mi dolazimo k vama, sa milošću islama da vas izbavimo od sramote svog ropstva, koje je potčinjavanje vašeg uma tvorevini Teodora Hercla i Davida Ben Guriona (ovde misli na Izrael kao državu, o.a.)".

Osoba ovakvih pogleda, slobodni je građanin Izraela! **Aparthejd !?!**

U cilju boljeg razumevanja onoga o čemu je ovde pisano svakako preporučujemo da se pročita i sledeći prilog i komentar koji donosimo u nastavku, iz pera autora **Muhameda Mahbub Huseina** (Ed Husein, rođen 1974.g.), muslimana poreklom iz Bangladeša, britanskog državljanina, autora knjige „Islamista“ u kojoj govori o svojim pet godina koje je proveo kao islamski aktivista u organizaciji [Hizb ut-Tahrir](http://www.hizb-ut-tahrir.org).

Diplomirao je na Univerzitetu u Londonu na školi za „Orijentalne i afričke studije“, magistrirao „Bliskoistočne studije“, a na Univerzitetu u Damasku (Sirija) završio studije „Arapskog jezika“. Živeo u Britaniji i Saudskoj Arabiji, a sada živi u Njujorku (SAD) i radi kao Viši saradnik za bliskoistočne studije Saveta za inostrane poslove, američke neprofitne, nestranačke, izdavačke i *think-thank* organizacije specijalizovane u američkoj spoljnoj politici i međunarodnim odnosima.

Prenosimo puni tekst njegov komentara, objavljenog 6. marta 2013. u „The New York Times-u“, a koji se može pročitati i na sledećem linku <http://isra-news.net/2013/03/arapski-bojkot-izraela-treba-da-prestane/>, pod naslovom:

“ARAPSKI BOJKOT IZRAELA TREBA DA PRESTANE”

“Na drevnim zidinama Jerusalima visili su stari ventilatori koji su proizvodili zveckanje, buku vetra. Nije bilo novca za klimatizaciju. Tepih za vernike je bio star i pohaban. Ja sam bio u jednoj od najznačajnijih svetskih građevina, ali skele i jurnjava su me sprečili da vidim centar Kupole od Stene (Dome of the Rock) u Al Aksa Džamiji.

Voda koja curi, nesređene police za cipele, i prljave starinske pločice doneli su osećaj disharmonije na trećem najsvetijem mestu za Muslimane. Ne, to nije krivica Jevreja ili Zapada, već nas muslimana koji tvrdimo da se svakodnevno borimo za „oslobođenje Jerusalima“ a ipak zanemarujemo samo srce ovog grada. Zašto? I kako to može da se promeni? Nedavno sam prvi put posetio Izrael i Zapadnu Obalu. Ja sam musliman i u muslimanskim zajednicama širom sveta važi da posetiti Izrael znači podržati „cionistički entitet“ i pritom postoji rizik od društvene izolacije.

Ne samo da je taj način razmišljanja zastareo, već je samoporažavajući. Arapska liga je počela bojkot cionističke robe davne 1945. godine, a kasnije je stvorila Kancelariju Centralnog bojkota kako bi obezbedila minimalni kontakt Arapa sa Izraelom. U stvarnosti, Zaliv i drugi zaobilaze ovu politiku, ali arapske i muslimanske mase tek treba da se oslobode mentaliteta da bojkotuju sve izraelsko. Istaknuti sveštenik, Jusuf al-Karadavi, pored toga što opravdava samoubilačke napade protiv Izraelaca, redovno potvrđuje svoje fatve pozivajući muslimane da izbegavaju kontakt sa Izraelom sa svog Al Džazira podijuma. Nedavni pokušaji evropskih marksističkih akademika da bojkotuju Izrael dali su podršku ovom kontraproduktivnom stavu.

U mnogim džamijama i univerzitetima ovakav stav može ojačati kompleks superiornosti nekih akademika i muslimanskih klerika. Ali glavne žrtve ovog bojkota nisu Izraelci, već Palestinci. Izraelska privreda je u ekspanziji, dok Palestinci čame u apsolutnom siromaštvu. Višedecenijska arapski bojkot je neslavno propao. Procenjeno je da 70 odsto palestinskih porodica u istočnom Jerusalimu živi ispod linije siromaštva. Arapi iz susednih zemalja ne posećuju Jerusalem zbog bojkota, ali mnogi arapi nemaju taj luksuz: oni nalaze poslove kao čistači i vratari u hotelima u gradu ili u preduzećima u jevrejskom vlasništvu, ili putuju u Zapadnu obalu u potrazi za poslom. Mnogi ljudi osuđuju izraelska naselja i pozivaju na ekonomski bojkot njihovih proizvoda, ali video sam da su to bili arapski građevinari, vodoinstalateri, taksisti i ostali radnici koji održavaju izraelski način života. Separatizam u Svetoj Zemlji nije funkcionisao i vreme je da se okonča. Koliko dugo ćemo kaznjavati Palestince da stvaraju slobodnu Palestinu?

Ja sam napustio muslimansko grupno razmišljanje i otišao u Izrael, jer je tamo novi zamah u regionu. Bivši egipatski Veliki muftija, Ali Goma, i istaknuti naučnik Habib Ali al-Jifri, su razbili redove Karadave i otišli u Jerusalem prošlog aprila. Oni su opravdali svoju posetu na osnovu svetih spisa, pozivajući se na ohrabrenje proroka Muhameda da vernici posete Svetu zemlju. Njihov put je olakšao princ Gazi bin Muhamed bin Talal od Jordana, glavni verski savetnik kralja Abdulaha II. Muslimanski lideri u Jerusalimu su pozdravili ova dva čoveka i pozvali palestinskog imama da okonča arapski bojkot na Al Džaziri na arapskom i na drugim medijima.

Ovo je bio direktan izazov za radikale kao što je Karadavi i njegove pristalice u Muslimanskom bratstvu u Kairu i islamističke partije Enahda u Tunisu. Zašto oni žele da nastave bojkot? Sporazum o slobodnoj trgovini između Turske i Izraela, koji se daje rezultate za obe zemlje, dobri odnosi Jordana sa jevrejskom državom, i novi postupak dvojice istaknutih naučnika pokazuje da nisu svi Arapi i muslimani posvećeni konfrontaciji. Predsednik Obama bi trebalo da poseti Izrael i Jordan ovog meseca. Razgovor o

obnavljanju mirovnih pregovora je još jednom u vazduhu, ali pregovori će ponovo propasti ukoliko ne postoji šira promena u stavovima.

Premijer Benjamin Netanjahu, sa svim njegovim manama, tačan je u svojoj identifikaciji šireg pritiska netrpeljivosti prema Izraelu. Narodi arapskog proleća ne mogu biti ozbiljni u tvrdnji da žele demokratiju kada zabranjuju svojim građanima posete muslimanskim (i jevrejskim i hrišćanskim) svetinjama. Glasovi palestinskih imama koji žele okončanje bojkota treba da budu pojačani.

Verski lideri u Al Azhar bogosloviji u Egiptu ili Univerzitetu Medine u Saudijskoj Arabiji, koji se zalažu za mir, često su ignorisani od političara iako imaju veliki uticaj. Mirovni sporazum potpisan od strane umerenih imama kao što su ovi bi imao široki politički i verski uticaj. Bez pomaka u stavovima, zabrinutost Izraela za bezbednost nikada neće biti stišana. Humanizacija Izraela prema Arapima – okupljanjem muslimanskih saveznika Amerike, bavljenjem antisemitizmom u školskim udžbenicima i propovedima u džamijama, dozvoljavanjem arapskim građanima da posećuju i trguju sa Izraelom – su prvi potrebni koraci.

Da bi bio kredibilan u muslimanskim očima, svaki mirovni sporazum zahteva podršku glavnih sunitskih sila, uključujući Saudijsku Arabiju, Tursku i Egipat. Sa islamističkim organizacijama različitih nijansi na vlasti u Ankari, Tunisu, Gazi, Kairu i u porastu u Libiji, Jemenu, Siriji i Jordanu, Zapad ne može da nastavi da ignoriše verske dimenzije arapsko-izraelskog sukoba. Ukoliko ne ukrotimo islamskog tigra, osvrnućemo se deceniju unazad i jadikovati."

Autor: **Ed Husain** (Muhameda Mahbub Huseina), viši saradnik za bliskoistočne studije u Savetu za inostrane odnose.

Za kraj donosimo i prikaz slike iz jedne druge zemlje sveta, arapske zemlje - Saudijske Arabije.

Zvanični javni putokaz na autoputu za grad Meku, sa označenjem: „**Samo za muslimane**“ i „**Za ne muslimane**“!!! (Slika na sledećoj strani)

E, TO JE APARTHEJD !!!

Autor teksta i izbor slika: Aron Albahari